

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
96

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ —

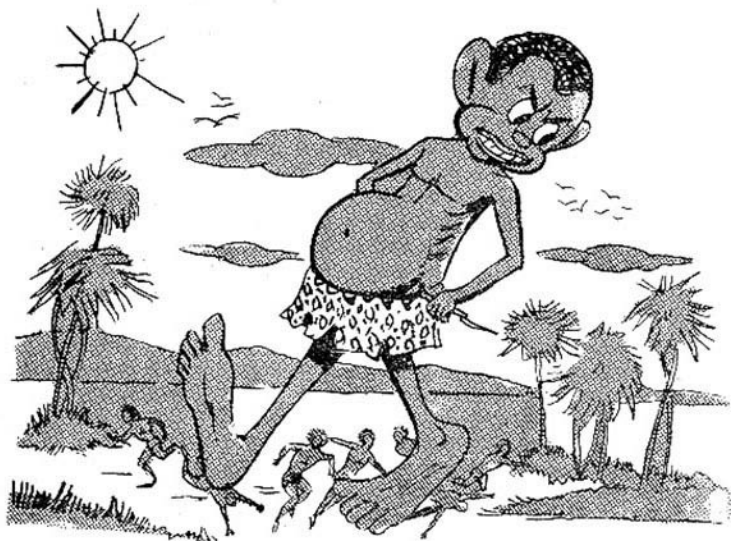

ΚΟΥΚ-
ΑΚΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Ο τρομακτικός μαύρος υπεργίγαντας προχωρεί αγέρωχος, ποδοπατώντας τούς μαύρους ιθαγενείς...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΜΙΑ ΜΑΓΙΚΗ
ΣΚΟΝΗ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΖΟΥ

Πολλές εξοντωτικές απόπειρες κάνει ο παντοδύναμος μάγος Νάχρα Ντού έναντιον του Γκαούρ και του Ταρζάν...

Τ’ όνειρό του είναι τώρα να τούς θγάλη από τη μέση. “Υστερα να καταστρέψη τη Ζούγκλα. Και να μείνη αυτός μο-

ναδικός κύριος και άρχοντας μιάς άπέραντης νεκρής χώρας!

Καμμιά όμως από τις εγκληματικές αυτές προσπάθειές του δεν φέρνει αποτέλεσμα.

Πρώτα παρουσιάζεται στον ούρανό σαν ένας σκελετωμέ-

νος καθαλλάρης πού σκορπίζει κάτω πύρινες μπάλλες...

"Υστερα καταφέρνει, με τὰ μαγικά του σύνεργα, νὰ κἀνη γιγάντια μιὰ μικρή κοινή σαρανταποδαρούσα. Καὶ νὰ τὴ στείλῃ γιὰ νὰ σπαράξῃ τοὺς ἥρωές μας καὶ τὶς συντρόφισσές τους. (*)

Μετά, με τὸν ἴδιο τρόπο, παίρνει ἓνα μικρὸ κοτσίφι. Τὸ κάνει τεράστιο μαῦρο ὄρνιο. Τὸ στέλνει στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Τέλος, συνεχίζοντας τὸ σύστημά του θάζει τὸν Ποκοπίκο — πού τυχαία συναντιῶνται — νὰ τοῦ μαζεύῃ μικρὰ μυρμηγκάκια. Κι αὐτός, πασπαλίζοντάς τα με μαγικὴ μαυροπράσινη ὁκόνῃ, τὰ μεταμορφώνει — χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τὸ σχῆμα καὶ ἡ μορφή τους — σὲ γιγάντια τέρατα, τρομακτικὰ στὴ θέα.

Ἀμέσως διατάζει τὰ τεράστια αὐτὰ μυρμηγκία νὰ κἀνουν ἐπιδρομὴ στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Νὰ σπαράξουν ὅλους τοὺς ἥρωές μας πού θρίσκοντ' ἐκεῖ πάνω !

"Ἔτσι καὶ γίνεται...

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Βάντα καὶ ἡ Χουχού πού δέχονται τὴν ἐπιθεσὶ τῶν τεράτων, τρυπῶνουν, γιὰ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 95 με τὸν τίτλο: «Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥΜΠΑ—ΧΑΝ».

νὰ σωθοῦνε στὴν πέτρινη σπηλιά.

Ἐλπίζουν πὼς τὸ στενὸ ἀνοιγμά της θὰ τοὺς προστατέψῃ. Γιατὶ τὰ Στοιχειά, μονάχα ἓνα - ἓνα θὰ χωροῦσαν νὰ περάσουν ἀπ' αὐτό. Καί, φυσικά, ἓνα - ἓνα, εὐκολὰ θὰ κατάφερναν νὰ τὰ κτυπᾶνε. Νὰ τὰ σκοτώνουν...

Ὅμως εἶχαν κάνει τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ὅπως λέει κ' ἡ παροιμία : Τὰ τεράστια μυρμηγκία ἔχουν καὶ τεράστια πόδια. Καὶ τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ πού φθάνει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, χάνει πρῶτα τὰ πόδια του μέσα...

"Ἔτσι οἱ ἄμοιροι ἥρωές μας δὲν μποροῦν νὰ τὸ πλησιάσουν γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν... Κ' ἐκεῖνο μπαίνει ἀνενόχλητο...

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τρυπῶνουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς κι ἄλλα πολλὰ ἀπὸ τὰ τέρατα τοῦ Νάχρα Ντού.

Φοβερὴ καὶ τρομερὴ πάλη ἔχει ἀρχίσει μέσα! Τραγικὰ ξεφωνητὰ ἀκούγονται !

Ὅμως νά: Ἐμφανικὰ μιὰ χοντρή καὶ ἀφάνταστα δυνατὴ κραυγὴ σχίζει τὸν ἀέρα : — Πίσω μυρμηγκάκια καὶ σὰς ἔφαγαασα!

Ἐνὸ ταυτόχρονα ἓνας, τρομακτικῶν διαστάσεων, μαῦρος ὑπεργίγαντας φθάνει, σκαρφαλώνοντας, στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ!

ΤΡΙΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΜΑΥΡΟΣ
ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ

νά γυρίσουμε λίγη ώρα πίσω στην Ιστορία μας. Όταν ο μονόφθαλμος Μάγος Νάχρα Νάχρα - Ντοῦ τελειώνοντας τη γιγάντωσι τῶν μυρμηγκιῶν, τὰ ἔστειλε σὶ πέτρινο θουνό...

Ὁ Ποκοπίκο πού θρικόταν κοντά του, κατάφερε, μ' ἓνα ξυπνο κόλπο, νά τὸν κάνη νά σκύψῃ τὸ κεφάλι(*). Καὶ τραβώντας σθέλιτος τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη του χατζάρα τὸν σωριάζει, μ' ἓ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος.

να κτύπημα, ἀναίσθητο κάτω.

Ύστερα, γονατίζει πλάι του κι ἀρχίζει νά τὸν ψάχνει. Ὡσπου βρίσκει καὶ τοῦ παίρνει τὸ μικρὸ σακκουλάκι μὲ τὴ μαγικὴ μαυροπράσινη σκόνῃ.

Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει σὺλ λογισμένος :

— Μ' αὐτὴ τὴ διαβολόσκο-
νη, ὁ μπάρμπα Κύκλωπας, κατάφερε νά μεγαλώσῃ τὴ σαρανταποδαροῦσα, τὸν πε-
τροκότσιφα καὶ τὰ μυρμηγκια... Γιατί, τὸ λοιπόν, διὰ
τῆς σκόνεως ταύτης νά μὴν

Ὁ Ποκοπίκο σπέρνει τὸν ὄλεθρο καὶ τὸν πανικὸ στὰ φοβερὰ
Τερατο μυρμηγκια!

καταφέρω να μεγαλωθώ...
κ' ελόγου μου;

Κι ανοίγοντας στο πλ και
φί το σακκουλάκι, αρχίζει να
πασπαλίζεται ολόκληρος --ά-
πό την κορφή ως τα νύχια--
με τη μαγική σκόνη!

Και το άπιστευτο θαύμα
δεν άργεί πάλι να γίνει :

Οι διαστάσεις του μικρο-
σκοπικού «Αντρακλα» άρχι-
ζουν, σιγά - σιγά ν' αυξά-
νουν...

"Ετσι, και πριν περάσουν
λίγα λεπτά της ώρας, ο Πο-
κοπίκο έχει μεταμορφωθεί σ'
έναν τεράστιο μαύρον υπερ-
γίγαντα!

Τά λεπτά καλαμένια ποδα-
ράκια του έχουν γίνει τώρα
χοντρά σαν τούς κορμούς των
αϊωνόβιων δέντρων! Η κε-
φάλια του σαν υπερφυσικό
καρπούζι. Και η κοιλιά του
σαν παραφουσκωμένο... αέρο-
στατο!

Στό ύψος ξεπερνάει τις
κορφές των θεόρατων κυπα-
ρισσιών!

Ο νάνος αυτοκαμαρώνει-
ται :

— Φτού μου να μην άβα-
σκαθώ! Τώρα είμαι πραγμα-
τικός «Αντρακλας Δυσθεό-
ρατος»! Τώρα ή μαμζέλ Χου-
χού θα μου φαίνεται σαν...
άσπρινη!

Χό, χό, χό! Χό, χό, χό!

Τά μακρινά, γύρω, γαλά-
ζια θουνά αντιλαλούνε το
χοντρό θρονιρό γέλιο του :

— Χόοο, χόοο, χόοοοοο!

Ο Ποκοπίκο ένθουσιάζε-
ται :

— Σάν Δράκος... προπο-

λεμικός κάνω, άδερφέ μου!

Όμως, ή γιγάντωση του
κορμιού, του έχει φέρει και
μιά άκατάσχετη πείνα :

— "Αχ! αναστενάζει. Πού
νά θρώ τώρα κανένα ζευγα-
ράκι Δεινόσαυρους νά... κο-
λατίσω!

Και ξεκινάει μурμουρίζον-
τας :

— Πάντως, αν δεν θρώ Δει-
νόσαυρους, θά θρώ κανα κο-
πάδι Ελέφαντες νά «την κά-
νω ταράτσα», πού λένε.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Καθώς προχωρεί, ένα με-
γάλο μπουλούκι από άγριους
ιθαγενείς ξεπετιέται ξαφνικά
μπροστά του.

Ο τεράστιος «Νάνος» δεν
προφθάνει να σταματήσει και
ποδοπατάει καμμιά δεκαριά
από δαύτους με τη μιά πα-
τούσα του.

Οί άλλοι το θάζουνε σαν
τρελλοί στα πόδια, ξεφωνί-
ζοντας με τρόμο, φρίκη και
απόγνωση :

— Ζούν χάθ όρλούμπα
σάμπ! Ζούν χάθ όρλούμπα
σάμπ!

Πού θά πη στη διάλεκτό
τους: «Ο Δράκος πού θά φάη
τη Ζούγκλα»!

Ο Ποκοπίκο λυπάται τούς
ιθαγενείς πού έλυωσε κάτω
άπ' το τεράστιο πόδι του :

— Φουκαράδες! μурμου-
ρίζει πένθιμα. "Αν είχα ένα
κουταλάκι «του γλυκού» θά
σας μάζεα να σας θάψω!

Και σαν «έπικήδειο λόγο»

τούς σκάει τὰ ἀπαραίτητο σι
χάκι του :

«Τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων
ἤμουν ἄλλοτε, σωτήρας!
Τώρα ἔχω καταντήσει
μέσ' τῇ Ζούγκλα... 'Οδοστρω-
(τήρας!)».

Καὶ συνεχίζει τὴν πορεία
του πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο
βουνό. Ἀκολουθεῖ τὴν κατεύ-
θυνσι πού εἶχαν πάρει καὶ τὰ
γιγάντια μυρμήγκια !

Νὰ δῶμις πού ὁ τρομακτι-
κὸς ὑπεργίγαντας : Αὐτὸς
πού στὸ πέρασμά του ξεθεμε-
λιώνει θράχους καὶ γκρεμίζει
αἰωνόβια δέντρα, ἦταν γρα-
φτό του νὰ περάσῃ μιὰ φο-
θερὴ περιπέτεια. Μιὰ περι-
πέτεια πού λίγο ἔλλειψε νὰ
στοιχίσῃ, ὅχι μονάχα τῇ ζωῇ
του, μὰ καὶ τῇ ζωῇ τῶν ἡρώ-
ων μας πού θὰ σπάραζαν τὰ
τερατομυρμήγκια πάνω στὴν
κορφὴ τοῦ πέτρινου βουνοῦ.

Ξαφνικά ἕνας παράξενος
θόρυβος, σὰν σούρσιμο χιλιά-
δων μικρῶν ποδαριῶν, κάτω
στὸ ἔδαφος, φθάνει στ' αὐτιά
του.

Καὶ πρὶν περάσουν λίγες
στιγμές, ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἀ-
μέτρητα πεινασμένα μικρο-
σκοπικά ποντικάκια τῆς Ζού-
γκλας, τὸν περικυκλώνει.

Ὁ ὑπεργίγαντας Ποκοπικό
καυχᾶζε περιφρονητικὰ κα-
θὼς τὰ βλέπει :

— Χό, χό, χό ! Σταθῆτε
«πουλάκια» μου νὰ σᾶς κά-
νω... ἄλειψέ γιὰ τὰ μπρούν-
τζα! Χό, χό, χό!

Κι ἀρχίζει νὰ τὰ ποδοπα-

τάει καὶ νὰ τὰ λυώνη κάτω
ἀπὸ τὰ τεράστια γυμνά του
πέλματα!

Ὅμως δὲν ἔχει ἐκτιμήσῃ
ὅσο πρέπει τὴ δύναμι τῶν ἀν-
τιπάλων του...

Αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι τε-
ράστιος, μὰ εἶναι ἕνας μονά-
χα. Ἐνῶ τὰ ποντικάκια — ὅ-
πως βλέπουμε — εἶναι ἀμέ-
τρητα.

Ὅσα κι ἂν λυώνη κάτω ἀ-
πὸ τὶς δυὸ πατοῦσες του δὲν
σώνωνται. Οὔτε κἂν λιγο-
στεύουν !

Ἀντίθετα ἐκεῖνα — πεινα-
σμένα καθὼς εἶναι — σκαρ-
φαλώνουν σβέλτα στὸ ἀπέ-
ραντο κορμί του. Καλύπτουν
τὰ πόδια, τὴν κοιλιά, τὰ χέ-
ιρα, τὸ στήθος, τὴν πλάτη,
τὸ πρόσωπο κι ὅλο τὸ κεφάλι
του. Κι ἀρχίζουν νὰ μπήγουν
τὰ μικρὰ σουθλερὰ δοντάκια
τους στὶς σάρκες του.

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΡΑΓΙΚΕΣ

Ὁ γιγάντιος «Νᾶνος» χο-
ροπηδαεὶ σὰν τρελλός, πασχί-
ζοντας νὰ τὰ τινάξῃ ἀπὸ πᾶ-
νω του. Ἀφάνταστους πόνους
νοιᾶθει. Τὰ δαγκώματά τους
τὸν κάνουν νὰ οὐρλιάζει σπα-
ρακτικά. Μὲ τραγικὴ ἀπό-
γνωσι !

Ὅμως μάταιες θγαίνουν
ὅλες οἱ προσπάθειές του. Ὅ-
σα ποντικάκια κι ἂν τινάξῃ
ἀπὸ τὸ πονεμένο του κορμί,
τόσα κι ἄλλα τόσα σκαρφα-
λώνουν πάνω του !

Ὁ Ποκοπικό ἀρχίζει νὰ
βλέπῃ τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια,

πού λένε. "Όμως παρ' όλο πού βρίσκεται στην τραγική αυτή θέσι, βρίσκει τὸ κουράγιο νὰ σκαρώσῃ ἕνα στιχάκι του. Καί ν' ἀρχίσῃ νὰ τὸ θροντοτραγουδάῃ φάλτσα :

«Μὲ τὰ λιοντάρια πάλευα
μέσ' τῇ ζωῇ μου ἀντρίκεια!
Μὰ ἡ Μοῖρα μου τῷχε γραφτό :
νὰ πάω ἀπό... ποντίκια!».

"Όμως γρήγορα ἡ φωνὴ κόβεται στὸ λαρύγγι τοῦ γιγάντιου «"Αντρακλα». Οἱ πόνοι πού δοκιμάζει τώρα κοντεύουν νὰ σαλέψουν τὸ λογικό του.

Καί νά: Χωρὶς νὰ πολυσκεφτῇ, σωριάζεται κάτω στὸ παχὺ πράσινο γρασίδι. Ἀρχίζει νὰ κυλιέται σάν τεράστιο θαρέλι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Δὲν ξέρει τί κάνει γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους μικροσκοπικοὺς πεινασμένους ἀντιπάλους του.

Μὰ τὰ ποντίκια, μὲ τίς κινήσεις του αὐτές, ἀγριεύουν μὲ πιότερη μανία καὶ λύσσα. Μὲ τίς λεπτές διαπεραστικές φωνούλες τους στριγγλίζουν ἀπαίσια. Ἀνατριχιαστικά !

Ὁ Ποκοπίκο καταλαβαίνει πὼς περνάει πιά τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του ! Καί συλλογιέται, ὁ ἄμοιρος, τραγουδιστά:

«Γιὰ δὲς καιρὸ πού διάλεξε
ὁ Χάρος νὰ μ' ἀρπάξῃ!
Τώρα πού γίνηκα κι' ἐγὼ
«Μαντράχαλος» ἐν τάξει!»

"Όμῶς νά : Τ' αὐτιά τοῦ

νάνου, ἀνάμεσα στὰ στριγγλίσματα τῶν ἀμέτρητων ποντικίων, ξεχωρίζουν ξαφνικά καὶ κάτι ἄλλες, πιὸ χοντρές καὶ δυνατὲς φωνές. Τίς ἀκούει νὰ πλησιάζουν. Τίς παρομοιάζει μὲ νιαουρίσματα !

"Ετοι καὶ πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς, ἀναπάντεχο κι ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται :

"Ένα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ ἀγριόγατες φθάνει ἐκεῖ. Κι ὅλοι μαζί χύνονται ἀκράτητοι πάνω στὸ πεσμένο κάτω γιγάντιο κορμὶ τοῦ Ποκοπίκο.

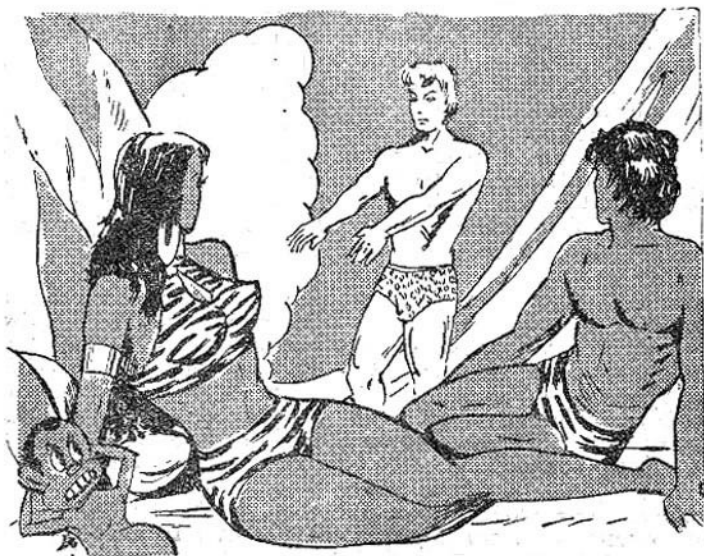
— Τώρα μάλιστα! κάνει ὁ ἄμοιρος νάνος. Καὶ κλείνει τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσῃ τὸ χάρο πού θάρρῃ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ του...

"Όμως ὄχι ! Οἱ μανιασμένοι ἀγριόγατοι δὲν ἤλθαιεν γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσουν. Τὸ ἀνθρωπινὸ κρέας ποτὲ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει. "Όσο πεινασμένοι κι ἂν τύχῃ νάναι.

Αὐτοί, ἀπὸ ὥρα πολλὴ φαίνεται πὼς κυνηγοῦσαν τὸ κοπάδι τῶν μικρῶν ποντικίων. Καὶ τώρα πού τὰ θρῆκαν, χύνονται λαίμαργα πάνω σ' αὐτά. Ζητᾶνε νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους.

Ἀμέτρητα τὰ ποντίκια, βέλθαια, μὰ πολλοὶ κ' οἱ ἀγριόγατοι! Δυὸ - δυὸ καὶ τρία - τρία μαζί τ' ἀρπάζουν στὸ στόμα τους. Τὰ καταβροχθίζουν !

Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα ἔχουν φάει περισσότερα ἀπὸ τὰ μισά! Τὰ ὑπόλοιπα τὸ βάζουν στὰ πόδια τρομοκρατημένα. Στριγγλίζοντας μὲ ἀπὸγνώσι.

— 'Ο Πατέρας μου καὶ ἡ Τζέιν πήραν τὴν ἀπόφασιν νὰ σᾶς δολοφονήσουν! τοὺς λέει ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν.

Οἱ πεινασμένοι ἀγριόγατοι ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Ποκοπίκο. Χάνονται κι αὐτοὶ ξωπίσω τους. Τρέχουν νὰ τὰ ξαναφτάσουν. Νὰ συνεχίσουν τὸ ξέφρενο ταιμποῦσι τους!

ΣΤΟ ΑΒΥΣΣΑΛΕΟ ΒΑΡΑΘΡΟ

'Ο πραγματικὰ τώρα «Δυσθεόρατος Ἀντρακλάς» μένει λεύθερος! Πάνω στὸ τεράστιο κορμὶ του οὔτε ποντίκια, οὔτε ἀγριόγατοι θρίσκονται πιά! Ἐχει σωθῇ ἀπὸ θέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Πονάει θέβαια πολὺ ἀκό-

μα. Ὅμως κάνοντας μία προσπάθεια, πετιέται ὀρθός. Κυττάζει πρὸς τὴν κατεύθυν-σιν ποὺ χάθηκαν τὰ ποντίκια καὶ οἱ ἀγριόγατοι. Φωνάζει δυνατὰ :

— Ἐλᾶτε, θρέ! Ἐλᾶτε ἂν σᾶς βαστάει τώρα πού... θύμωσα!

Μὰ καθὼς κάνει νὰ τραθή-ξη τὴ χιτῶνά του, ξαφνιά-ζεται : Ἐνῶ αὐτὸς γίνηκε τε-ράστιος ὑπεργίγαντας, ἐκεῖνη ἔχει μείνει ὅση ἦτανε. Καὶ τώρα, φυσικά, τοῦ φαίνεται φάνταστα μικροσκοπική.

Ἔτοι, κυττάζοντάς τὴν μὲ περιφρόνησι, μουρμουρίζει :

— "Ε, ρε χατζάρα μου αί-
μοδιψής και ψυχοφάγα πώς
κατάντησες : Σάν όδοντο-
γλειφίδα, με τό συμπάθειο !
Καθόλου δέν σε γουστάρω,
άδερφούλα μου !

Στό μεταξύ οί άθάστακτοι
πόννοι από τις δαγκωματιές
τών ποντικιών, έχουν άρχισεί
νά καλμάρουν.

Ο Ποκοπίκο θυμάται τούς
συντρόφους του και τά τε-
ράστια μερμήγκια πού τρέ-
χουν πρós τό θεόρατο πέτρινο
βουνό.

— Πρέπει νά προλάβω νά
τούς σώσω ! μουρμουρίζει ά-
νήσυχος. Θά τούς φάνε
κ' ύστερις θά τρέχω νά τούς
ζητάω στά... άποχωρητήρια
τών μυρμηκοφωλιών !

Και τό θάζει κι αυτός στά
πόδια... Τά τεράστια κανιά
του κάνουν γιγάντια θήματα.
Κι αυτός ό ίδιος θαυμάζει
τήν υπερφυσική μετάμόρφωσί
του :

— Τό παράκανα, άδερφέ
μου ! συλλογιέται ψιθυριστά.
Πασπαλίστηκα με περισσότε-
ρη μαυροπράσινη σκόνη, άπ'
όση έπρεπε. Καλά πού στα-
μάτησα. Άλλοιώς ή κεφάλια
μου θά κουτούλαγε τόν ού-
ρανό !

Και νάτος ! "Ετσι γρήγορα
και με τά μεγάλα θήματα
πού τρέχει, δέν άργεί νά φθά-
ση στους πρόποδες του περή-
φανου έλληνικού βουνού.
Σκαρφαλώνει, ακόμα πιό
γρήγορα, στά θράχια. Και
φθάνει τέλος — όπως τόν εί-
δαμε — στην κορφή.

— Πίσω μυρμήγκια και σās
έφαγα ! ούρλιάζει.

Είναι ή πιό τραγική στιγμή
της περιπέτειας των άγαπημέ-
νων ήρώων μας πού βρίσκοντ'
έκει.

Πολλά από τά τρομακτικά
μυρμήγκια έχουν καταφέρει
νά μπουν στο έσωτερικό της
πέτρινης σπηλιάς. Γ' άλλα
βρίσκονται άπ' έξω, πάνω
στά θράχια της θεόρατης
κορφής.

Ο μαύρος υπεργίγαντας
Ποκοπίκο, σπέρνει άμέσως
τόν δλεθρο και τόν πανικό
στά φοβερά αυτά τέρατα :
Τ' άρπάζει στις τεράστιες
χερούκλες του. Τά γκρεμο-
τσακίζει στο άβυσσαλέο θά-
ραθρο πού χάσκει κάτω !

Η ΘΡΥΛΙΚΗ... ΣΑΚΟΡΡΑΦΑ !

Μέσα σε λίγες στιγμές έχει
ξεκαθαρίσει την κορφή άπ'
αυτά.

Άμέσως, τρέχει με φόρα
για νά μπή στην πέτρινη σπη-
λιά...

Όμως έχει ξεχάσει πώς
ώρα είναι γίγαντας. Πώς δέν
χωράει πιά !

Ετσι, κτυπάει με όρμη την
κεφάλια του πάνω στα θρά-
χια. Και ξεφωνίζει παραξενε-
μένος :

— Άμάν, άδερφέ μου !
Πώς... στένεψ' έτσι, αυτό τό
άνοιγμα !

Μά τό καλό τό παλικάρι,
ξέρει κι άλλο μονοπάτι, λέει
ή παροιμία.

Ο άλλοτε «μικροσκοπικός

νᾶνος» ἔχει διαβολεμένο μυαλό. Τώρα μάλιστα πού τὸ κεφάλι του ἔχει γίνει τεράστιο, καὶ τὸ μυαλό του ἔχει... πολλύνει.

Βλέποντας λοιπὸν πὼς δὲν χωράει πιά νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ νὰ μπῇ μέσα στὴ σπηλιά, κάνει κάτι ἄλλο. Πέφτει, τὰ μπρούμυτα, κάτω. Χώνει μέσα μόνο τὶς ἀπέραντες χεροῦκλες του.

Ἔτσι, ἀρπάζει μ' αὐτές, δυὸ - δυὸ, τὰ τερατομυρμηγικὰ. Τὰ τραβάει ἔξω. Στρίβει τὰ κεφάλια τους καὶ τὰ στραμπουλᾷ, μουρμουρίζοντας :

— Θὰ σᾶς ἔσφαξα; ἀδερφέ μου, μὰ ἡ χατζάρα μου, ὅπως κατάντησε, δὲν κάνει πιά οὔτε γιὰ... σακκορράφα !

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θγάζει ἀπὸ τὴ σπηλιά ὅλα τὰ μυρμηγκία. Καὶ τὰ σκοτώνει στρίβοντας τὰ κεφάλια τους...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ὁ Κραγιαμπού, οἱ συντρόφισσές τους καὶ ἡ Χουχού, θγαίνουν ἀπὸ μέσα μὲ καταματωμένα τὰ κορμιά τους. Σὲ κακὰ χάλια !

Στὸ μεταξὺ ὁ Ποκοπικό ἔχει πεπαχητὴ ὀρθός.

Οἱ ἥρωές μας ξελαιμιάζονται. Σηκώνουν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δοῦν τὸ πρόσωπό του.

Καὶ καθὼς τὸν ἀναγνωρίζουν ἀμέσως, μένουν ἀκίνητοι. Ἀποσβολωμένοι ἀπὸ τὴν κατάπληξι !

Μονάχα ἡ μελιστάλακτη πυγμαία θρίσκει τὸ κουράγιο

νὰ ψιθυρίσῃ :

— Καλὲ πὼς κατάντησες ἔτσι χρυσό μου, πού κακοψόφο νάχῃς ! Δὲν σοῦχω 'πεῖ νὰ μὴ... τρῶς πολὺ;

Καὶ προσθέτει, κουνώντας τὸ κεφάλι της μὲ ἀπογοήτευσιν :

— Τώρα πρέπει νὰ κάνῃς τρακόσια χρόνια... δίαίτα. Μόνο ἔτσι θὰ ξαναθρῆς τή... σιλουέττα σου !

Ὁ γιγάντιος Ποκοπικό καμαρώνει γιὰ τὸ κατόρθωμα τῆς σωτηρίας τους :

— Τοῦ λόγου μου τὰ λαρύγκωσα ὅλ' αὐτὰ τὰ θηριῶδες μερμηγκία πού γλέπετε ! Λέει στοὺς δυὸ γίγαντες. Πού τώρα φαίνονται μπροστά του σά... νᾶνοι !

Καὶ γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ θαυμάσῃ κι' αὐτὸς τὰ πτώματα τῶν τεράστιων θυμάτων του.

Τί παράξενο ὅμως. Κανένα ἀπὸ τὰ σκοτωμένα «θηριῶδες μερμηγκία» δὲν θρίσκει' ἐκεῖ.

— Τὴ σκαπουλάρανε ! μουρμουρίζει μὲ θυμό. Ἔπρεπε νὰ τὰ σφάξω !

Γρήγορα ὅμως τὸ δυνατό μάτι του ξεχωρίζει κάτω τὰ πτώματα πού ζητάει. Μὰ τώρα δὲν εἶναι πιά γιγάντια. Εἶναι νεκρά κορμιά μικροσκοπικῶν μυρμηγκιῶν !

Ὁ Ποκοπικό θυμάται πὼς ἡ ἴδια μεταμόρφωσι εἶχε γίνει καὶ στὴν τεράστια σαρανταποδαρούσα. Καὶ στὸ γιγάντιο μαῦρο ὄρνιο. Μόλις κι' αὐτὰ θρῆκαν τὸ θάνατο, ἀρχισαν νὰ μικραίνουν, νὰ μικραί-

νουν... "Ωσπου κατάντησαν νά πάρουν τις άρχικές τους διαστάσεις. Ή άπέραντη σαρανταποδαρούσα νά γίνη δέκα πόντους. Καί τὸ τρομακτικό μαύρο ὄρνιο, ἕνας μικροσκοπικός κι' άστείος... πετροκότσιφας.

"Ετσι καί τώρα τὰ τερατομυρμήγκια, μόλις σκοτώθηκαν, ξαναγίναν σάν σπυράκια ρυζιοῦ, ὅπως ἦταν πρὶν ὁ Νάχρα Ντοῦ τὰ μεταμορφώσῃ!...

"Ο ὑπεργίαντας «Νᾶνος» ἀνησυχεῖ τώρα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Καί κάνει προσεκτικούς τοὺς συντρόφους του :

— 'Αδερφέ μου, νὰ μὲ προσέχετε σάν τὰ μάτια σας ! τοὺς λέει. Καθότι ἂν πεθάνω, καήκατε: Θὰ ξαναγίνω πάλι μιὰ σταλιά. Τοῦτέσι... "Αντρακλας δυσθεόρατος!

Ο «ΜΠΥΡΑΥΛΟΣ» ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΑΡΙΝ

Στὸ μεταξύ, ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καί οἱ ἄλλοι, ἔχουν ἀρχίσει νά συνέρχωνται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσι τῆς ὑπερφυσικῆς μεταμορφώσεως τοῦ Ποκοπίκο. Καί ὅσοι οἱ ἔρωτήσεις πέφτουν πάνω του...

"Εκείνος τοὺς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια τὰ καθέκαστα...

"Η Χουχοῦ τὸν θερμοπαρκαλαίει :

— Καλὲ μπὰς καί σοῦ πείρισέψε λίγη μαυροπράσινη σκονούλα, γλύκα μου;

— Τί νὰ τὴν κάνης, μωρὴ Μαμζέλ;

— Νά πασπαλιστῶ κι' ἐγώ

καλὲ! Τὸ δνεῖρατό μου ἦτο πάντα νὰ γίνω μιὰ δυσθεόρατη... Νταρντάνα. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Τὰ μάτια τοῦ Ποκοπίκο φωτίζονται ξαφνικά παράξενα.

— Γιὰ γυρίστε μου τὴν πλάτη ὅλοι σας! τοὺς διατάζει.

Οἱ ἑπτὰ σύντροφοι ὑπακοῦνε. Γυρίζουν ἀμέσως τις ράχες τους πρὸς τὸ μέρος ποῦ στέκει ὁ νᾶνος.

"Ο Ποκοπίκο θυμᾶται μερικές μαγικὲς λέξεις ποῦ εἶχε διαβάσει στὸ «Ἱερὸ Βιβλίον» τοῦ Νάχρα Ντοῦ :

— Χάφ ζαγοῦρ φιμπὶ ντου-τουν! ψιθυρίζει μὲς' ἀπὸ τὰ χεῖλια του.

— 'Εν τάξει! τοὺς φωνάζει σὲ λίγο. Ξαναγυρίστε τώρα...

"Εκείνοι γυρίζουν πάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ. Καί τὰ μάτια τους γουρλώνουν ἀπὸ κατάπληξι!

"Ο ἀγαπημένος τους φίλος ἔχει ξαναγίνει μικροσκοπικός νᾶνος ὅπως ἦταν καί πρὶν.

— Ποκοπίκο! κάνουν μ' ἐνθουσιασμό ἡ Ταταμποῦ, ἡ Τζέιν καί ἡ Βάντα. Καί σηκώνοντάς τον στὰ χέρια τους, τὸν γεμίζουν φιλία :

— Μάτς, μούτς ! Μάτς, μούτς! Μάτς, μούτς!...

"Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» διαμαρτύρεται.

— Σιγὰ, μωρὲ κορίτσια !

Θὰ μὲ πιάσῃ ἡ... θάλασσα! Μονάχα ἡ Χουχοῦ δὲν φαίνεται' εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς.

— Πφφφ. κάνει μὲ περιφρόνησι. Καλὲ σάν... ἑφταμηνίτι-

κό ξυλάγγουρό κατάντησες, χρυσό μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Καὶ σηκώνοντας τὴν παχουλή χερούκλα τῆς, τοῦ σερβίρει στὸ σθέρκο μιὰ στράκα προπολεμική :

— Κλάσααφφφ!...

Ὁ Ποκοπικό παρεξηγείται :

— Τί νά σοῦ κάνω! τῆς λέει. Ἐγὼ φταίω πού χαμήλωσα κι' ὁ σθέρκος μου ἤρθε σὲ ἀκτίνα θολῆς! Ἐνὼ πρίν, γιὰ νά μὲ καρπαζώσης, ἔπρεπε νά πετάξης μὲ τόν... μπύραυλο τοῦ Γκαγκάριν!

Ἡ τραγικὴ περιπέτεια μὲ

τὰ τρομακτικὰ μυρμηγκία, πού παρὰ λίγο νά στοιχίσῃ τὴ ζωὴ τῶν ἀγαπημένων μας ἡρώων, τέλειωσε πιά!...

Τώρα πρέπει νά χωρίσουν.

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα ἀποχαιρετᾶνε τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ:

— Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅτι κάνατε γιὰ μᾶς! Πάντα θά σᾶς θυμόμαστε καὶ θά σᾶς ἀγαπᾶμε!

Ἡ Τζέιν ἀποχαιρετᾶται μ' ἓνα ψυχρὸ χαμόγελο τοὺς δυὸ μελαψοὺς συντρόφους.

Μονάχα ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νά κατεβαίνει τὰ βράχια χωρὶς νά γυρίσῃ οὔτε νά τοὺς

Ἡ φιλόξενη Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας σερβίρει στοὺς ἐπισκέπτες τῆς φρέσκα καὶ γλυκόχυμα φρούτα...

κυττάξή!...

Μὲ τὸν Γκαοὺρ εἶχε προηγηθῇ μιὰ φοδερὴ παρεξήγησις. Ἕνας τρομερὸς καυγᾶς: Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶχε προσβάλει θανάσιμα τὸν μελαψὸ Ἑλληνα γίγαντα. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος, σὲ μιὰ στιγμή τρελλῆς παραφορᾶς, τὸν εἶχε ἀρπάξει στὰ χέρια του. Ἐκανε νὰ τὸν γκρεμοτσακίσῃ σπὸ ἀβυσσαλεὸ βάραθρο πού χάσκει θανατερό κάτω ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ του!...

Καὶ θὰ τὸν εἶχε πετάξει — πάνω στὸ δίκαιο θυμὸ του — γιὰ νὰ γίνῃ χίλια κομμάτια! Μὰ τὰ τεράστια μυρμήγκια πού εἶδε νὰ σκαρφαλώνουν στὰ βράχια, τὸν ἔκαναν νὰ συνέλθῃ: Νὰ μὴ κάνῃ πὸ φοινὸ γιὰ τὸ ὅποιο θὰ μετανοίωνε πικρά!...

Ἔτσι, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ἡ Χουχού, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, φεύγουν ἀπὸ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Πού τόσες τραγικὲς περιπέτειες πέρασαν πάνω στὴν περήφανη κορφή του!

Μονάχα ὁ Γκαοὺρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ Ποκοπίκο ἔχουν ἀπομείνει πιά ἐκεῖ!...

Ἔτσι, περνάει ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύκτα τῆς...

.....

Καὶ νὰ πού πὸ ἄλλο πρωῒ, μιὰ καινούργια ἔκπληξις περιμένει τοὺς μελαψοὺς συντρόφους καὶ τὸ νᾶνο:

Εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμα.

Μόλις ἔχει ἀρχίσει νὰ χαράξῃ...

Ὅμως ὁ Γκαοὺρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ Ποκοπίκο ἔχουν ξυπνήσει. Ξαπλωμένοι ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς τους, σιγανοκουβεντιάζουν.

Ξαφνικά, θόρυβος ἀνθρώπου πού σκαρφαλώνει στὰ βράχια ἀκούγεται. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς, ἀντικρῶνουν κατὰπληκτοὶ νὰ παρουσιάζεται λαχανιασμένος μπροστά τους ὁ Κραγιαμποῦ.

Μὲ μάτια ἀκίνητα σὰν γυάλινα καὶ μὲ φωνὴ ἀδύναμη καὶ ξεψυχισμένη, τοὺς ἐξηγεῖ. Μιλάει σὰ νὰ διαβάξῃ αὐτὰ πού λέει:

— Ἦρθα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω! Κάτι τρομερὸ πρόκειται νὰ συμβῇ. Χθὲς τὴ νύχτα κρυφάκουσα τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μου. Μιλοῦσαν γιὰ σᾶς... Ἐχουν πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ σᾶς δολοφονήσουν... Τοὺς ἄκουσα νὰ λέμε πὼς θὰ σᾶς προσφέρουν φρούτα ποτισμένα μὲ θανατερό φαρμάκι...

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὴν κεφάλαν του:

— Μωρὲ καλά κάνω ἐγὼ πού δὲν μασσᾶω ποτέ... βιταμίδες. Ἀμέεε;

Ὁ Γκαοὺρ κυττάζει παραξενεμένος τὸν Κραγιαμποῦ. Τοῦ λέει ψυχρά:

— Πήγαινε ἀπὸ δῶ, παιδί μου! Ὁ Πατέρας κι' ἡ Μητέρα σου εἶναι φίλοι μας. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν ἕνα τέτοιο ἔγκλημα!...

Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος.

“Υστερα προσθέτει :

— Μὰ κι’ ἂν ἀκόμα τοὺς ἀκουσες νὰ λένε κἄτι τέτοιο, δὲν ἔπρεπε νὰ ρηθῇς νὰ μᾶς τὸ πῆς... Χάσου λοιπὸν ἀπὸ τὰ μάτια μου, παληόπαιδο! Προδότης τῶν γονιῶν σου ἦρθες νὰ γίνης;!

Ὁ Κραγιαμποὺ δὲν ἔχει νὰ πῇ τίποτ’ ἄλλο. Μοιάζει σὰν πλάκα γραμμοφώνου ποὺ τέλειωσαν τὰ χαράκια της...

Μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται. Τέλος γυρίζει ἀργὰ καὶ μονοκόμματος σὰν ὑπνωτισμένος. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τ’ ἀπόκρυμνα καὶ τρομακτικὰ θράχια τοῦ θεόρατου ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Ὁ Ποκοπικό πετιέται, ὀρθός. Καὶ περδώντας σὰν ψύλλος, φθάνει καὶ σκύβει πάνω κάποιον ἀκρινὸ βραχάκι. Τοῦ φωνάζει :

— Οὐ νὰ μοῦ χαθῇς, ἀμπλαοῦμπλακα! Βρὲ δὲν ἔρχεσαι νὰ τρίψῃς τὸ σῆρκο σου στὴ χατζάρα μου, λέω ἐγώ! Νὰ σκοτώσῃς καὶ τήν... ὦρα σου!

Ὅμως τὰ μεγάλα κωμικὰ μάτια τοῦ νάνου, γουρλώνουν ξαφνικά.

— Κραγιαμπούου! Κραγιαμπούου! φωνάζει ἀνήσυχος.

Τέλος, γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκαοῦρ :

— Χάθηκε, ἀδερφέ μου!

— Ποιός;

— Ὁ... Ἀμπλαοῦμπλακας, ντέ! Δὲν φαίνεται πούθενά. Θὲς νὰ γλύστρησε ὁ φουκακός; Θὲς νὰ σκάσε κάτω σὰν

καρπούζι μὲ τὴ μάχαιρα;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι’ ἡ σπιντόφισά του ξεπετιῶνται ἀμέσως ὀρθοί. Ἀρχίζουν — ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν — νὰ κατεβαίνουν τ’ ἀπόκρυμνα θράχια. Ἐνῶ ταυτόχρονα ξεφωνίζουν δυνατὰ:

— Κραγιαμπούου! Κραγιαμπούου!...

Φοβοῦνται πὼς ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν θὰ παραπάτησε. Θὰ γκρεμίστηκε στὸ τρομακτικὸ θάραθρο!...

Ὁ Ποκοπικό τοὺς ἀκολουθεῖ μοιρολογώντας τὸ χαμένο παλικάρι :

«Ἀχ, φτωχὸ Κραγιαμπουλάκι, ἄχ, καλὲ μου Κραγιαμποῦ! Γλύστρησες στὸ βουναλάκι κι’ ἔχεις κάνει κάτω... μπούμ!».

Σὲ λίγο φθάνουν κι’ οἱ τρεῖς τοὺς κάτω στοὺς πρόποδες. Κυττάζουν δεξιὰ κι’ ἀριστερά. Φωνάζουν καὶ ξαναφωνάζουν. Ψάχνουν παντοῦ.

Τίποτα!... Ὁ μονάκριβος γιὸς τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας δὲν βρίσκεται πούθενά. Οὔτε ζωντανός, οὔτε σκοτωμένος!

Ὁ Γκαοῦρ γυρίζει στὴν Ταταμπού :

— Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως! τῆς λέει ἀποφασιστικά. Νὰ φθάσουμε ὅσο μποροῦμε πιὸ γρήγορα στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν!...

Ὁ νάνος ξύνει σκεπτικὸς τὴν ἀνοικονόμητη κεφάλαι του.

— Ὅχι, βρὲ παιδιὰ! τοὺς κάνει. Ἄς περιμένουμε λιγά-

κι ακόμα... Το φταίξιμο είναι δικό μας...

— Τι θέλεις να πής; ρωτάει η Ταταμπού.

Της αποκρίνεται σοβαρά:

— Κατεθήκαμε πολύ γρήγορις απ' το θουνό, αδερφέ μου!...

— Κι' ύστερα;

— 'Ο φουκαράς ο Κραγιαμπούφος δεν θαχη προλάβη ακόμα να... πέση! Με αντίληβεςαι;

— 'Όλοι μαζί παίρνουν αμέσως το μονοπάτι προς τη Δύσι. Τρέχουν σαν ελάφια για να φθάσουν γρήγορα στην περιοχή του 'Αρχοντα της Λούγκλας...

Ο ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ ΥΠΝΩΤΙΣΜΕΝΟΣ

Την ίδια στιγμή, στη σπηλιά του Ταρζάν, παράξενη σκηνή διαδραματίζεται:

'Ο Κραγιαμπού παρουσιάζεται μισοστό στον πατέρα του και τη Τζέιν. Τα μάτια του είναι πάλι ακίνητα. Το βλέμμα του άπλανές. Το πρόσωπό του χλωμό...

'Αρχίζει να λήη:

— Φυλαχτήτε απ' τον Γκαούρ και την Ταταμπού. 'Εχουν πάρει την απόφασι να σ'ας δολοφονήσουν...

'Η Τζέιν τον ρωτάει:

— 'Η Βάντα πού είναι;

'Ο νέος την κυττάζει χαμένα:

— 'Η Βάντα; Ποιά είναι η Βάντα;

'Ο Ταρζάν παραξενεύεται:

— Κι' εσύ πώς έμαθες ότι

ο Γκαούρ και η Ταταμπού θέλουν να μ'ας δολοφονήσουν;

'Ο Κραγιαμπού δεν αποκρίνεται. Φαίνεται σά να κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες να θυμηθῇ.

'Ο Πατέρας του επαναλαμβάνει την ερώτησι:

— Λέγε, λοιπόν! Πώς έμαθες πώς θέλουν να μ'ας δολοφονήσουν;

'Ο νέος στεναχωριέται. Φυσάει και ξεφυσάει:

— Δέν... Δέν ξέρω... Δέν θυμάμαι!...

'Η Χουχού τον κυττάζει με συμπόνια:

— 'Υπνωτισμένο εξ ύπνωτισμού είναι το φουκαριάρικο! αποφαίνεται σοβαρά.

Και προσθέτει:

— Πάντα κοιμότανε όρθο το άμιορο! 'Αλλά τώρα παρακοιμήθηκε. 'Απορώ πώς δέν... ροχαλίζει, με συγχωρείτε κιόλας!...

'Αμέσως πλησιάζει τον Κραγιαμπού. Τον θάζει να καθήση σέ μιá πέτρα. 'Αρχίζει να του κáνη τá ξόρκια και τá μαγικά πού τής έχει μάθει η γρηά Χούλχα!...

Και τó θαύμα δέν άργεί να γίνη: 'Ο γιός του Ταρζάν συνέρχεται σάν άπό κάποιον έφιαλτικό λήθαργο. Ξεφωνίζει με τρόπο και φρίκη:

— Βοήθεια! Σώστε με! 'Ο Μπούμπα Χάν με κρατάει στá νόχια του! Αυτός μ' έστειλε να σ'ας πώ αυτά πού σ'ας είπα! Ψέμματα είναι! Ούτε σεις θέλετε να φαρμακώσετε τον Γκαούρ και την Ταταμπού! Ούτε κι' αúτοι θέλουν

νά σᾶς δολοφονήσουν!...

Ὁ Ταρζάν πλαγιάζει τὸ γιό του στὰ χορταρένια στρωσίδια.

— Κοιμήσου, παιδί μου, τοῦ λέει. Ἡσύχασε...

Ὁ Κραγιαμποῦ φαίνεται ἀφάνταστα κουρασμένος ψυχικά. Καὶ γρήγορα ἀποκοιμίζεται βαρειά. Πέφτει σ' ἕναν πραγματικό λήθαργο τώρα!..

Ἡ Τζέιν συμβουλευεὶ σοβαρὰ τὸν Ἄντρα της :

— Τὸ καλύτερο πούχουμε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ φύγουμε μιὰ γιὰ πάντα, ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη Ζούγκλα... Νὰ γυρίσουμε στὴν πατρίδα μας τὴν Ἀγγλία. Νὰ ζήσουμε ἡσυχοὶ κι' εὐτυχισμένοι!... Μὰ δὲν θαρῆθες λοιπὸν ἀκόμα τὶς περιπέτειες, τὶς ταλαιπωρίες καὶ τοὺς κινδύνους ἐδῶ;

ΨΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ!

Ἡ Χουχού τοὺς θερμοπαρακαλάει :

— Καλέ, πᾶρτε με κι' ἐμένα ἐπὶ τῆς Ἀγγλίας! Θὰ ξετρελλαθοῦνε οἱ Λόρδοι μόλις με κιαλλάρουν ἀπὸ τοῦ λιμένος! Τυγχάνω τόσον μούρλια, πού κακοχρόνο νᾶχω, μὲ συγχωρεῖτε κιδῶ!

Ὁ Ταρζάν ἀποκρίνεται τώρα στὰ λόγια τῆς συντρόφισσας του :

— Ἀπὸ τὴ Ζούγκλα, Τζέιν, ὄχι ζωντανός, μὰ οὔτε καὶ πεθαμένος φεύγω! Ἡ Ἀγγλία μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ «φυσικὴ» πατρίδα μου... Ἡ Ζούγκλα ὅ-

μως εἶναι ἡ «πραγματικὴ»!...

Καὶ συνεχίζει σὲ τόνο ψυχρό :

— Ἄν ἐσὺ θαρῆθες τὶς περιπέτειες, τὶς ταλαιπωρίες καὶ τοὺς κινδύνους, μπορεῖς νὰ φύγης. Κανένας δὲν σὲ κρατᾷ ἐδῶ... Ἐμένα ἡ περιπέτεια καὶ ὁ κίνδυνος δίνουν ἐνδιαφέρον καὶ περιεχόμενο στὴ ζωὴ μου. Χωρὶς αὐτὰ νομίζω πὼς δὲν ζῶ. Πὼς εἶμαι ἕνα ζωντανὸ πτῶμα πού τριγυρίζει σάν κολασμένος θρυκόλακας...

»Πᾶρ' το, λοιπὸν, μιὰ καὶ καλὴ, ἀπόφασι :

— Ποτὲ δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δῶ ! Ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψω καὶ θὰ προδώσω τὴ Ζούγκλα μου!...

Ἡ Τζέιν δὲν ἔχει ἀντίρρηση :

— Καλὰ, Ταρζάν... Θὰ γίνῃ ὅπως ἐσὺ θέλεις! Θὰ μείνουμ' ἐδῶ καὶ θ' ἀγωνιστοῦμε. Ὅπως, ἄλλωστε, γίνεται καὶ τόσα χρόνια!...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία στραβομουτσουιάζει :

— Πφφφ! Μὴ σώσετε νὰ πᾶτε, μὲ συγχωρεῖτε κιδῶ! Καὶ νὰ μὲ περικαλοῦσατε δὲν ἐρχόμανε μαζί σας. Ἀμα θέλω νὰ πάω στὴν Ἀγγλία, ἔχω τὸν Καθαρόαιμο μὲ τὸν ὁπίσθιο ἔλιγκά του. Τὸν καβαλλῶ καὶ παγαίνω... ἀεροπορικῶς !

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ συντρόφισσά του θγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τους. Κάθονται σὲ δυὸ πέτρες πού θρίσκονται δεξιά καὶ ἀριστερά.

Ἡ σιδερένια γροθιά τοῦ Ταρζάν τινάζεται σάν βολίδα στο πρόσωπο τοῦ Γκαούρ!

Ἡ περιπέτεια τοῦ Κραγιαμποῦ μέ τόν Μπούμπα Χάν καί ἡ ἐξαφάνισι τῆς Βάντας, τοὺς ἔχει κάνει μελαγχολικοὺς καί κακόκεφους.

— Ὑπέροχη κοπέλλα αὐτὴ ἡ Βάντα! μονολογεῖ θαυμαστικά ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Τζέιν θρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ σταλάξῃ στὴν καρδιά του τὸ φαρμάκι τῆς γλώσσας τῆς :

— Ναί! Ὑπέροχη Κοπέλλα!... Ὅμως σοῦ τὰ κοπάνησε ἀπὸ τὴν καλή, χθές!

Ὁ Ταρζάν μурμουρίζει θλιβερά:

— Δίκηο εἶχε! Ἐχὼ ἐλαττώματα! Πολλὰ ἐλαττώματα. Εἶμαι ἐγώιστῆς, ἄδικος, αὐταρχικός!

— Καί γιατί δὲν τὰ διορθώνεις;

— Δὲν τὰ ἤξερα!... Κανένας ἀπ' ὅλους ἔσας τοὺς ὑποκριτὲς καί τοὺς ψεῦτες, δὲν τόλμησε πειρᾶ νὰ μοῦ τὰ πῇ... Κανένας σας δὲν εἶχε τὸ ψυχικὸ κουράγιο νὰ σταθῇ μπροστά μου. Νὰ μὲ κατηγορήσῃ ἐμένα τὸν ἴδιο. Ὅπως ἔκανε ἐκεῖνη! Ἐσεῖς ὅλοι ἐέρετε μονάχα νὰ μιλάτε κρυφὰ πίσω μου. Μακριὰ ἀπὸ τ' αὐτιά μου! Προτιμᾶτε νὰ μὲ

κουτσομπολεύετε παρά να με διορθώστε!

ΤΑ ΚΑΠΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΟΥ

Ἡ Τζέιν δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μὰ οὔτε κι ὁ Ταρζάν ξανανοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ...

Κάθονται κ' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ καὶ συλλογισμένοι στὶς πέτρες τοὺς.

Ἡ Χούχου λυπᾶται νὰ τοὺς βλέπῃ ἔτσι. Θέλει νὰ θρῇ κάποιον τρόπο νὰ τοὺς διασκεδάσῃ:

— Ἀχ, καλὲ Ἀφεντάδες

μου! τοὺς κάνει ξαφνικά. Τῇ σήμερις ἡμέρα θέλω νὰ σᾶς ἐξομολογήθῳ μιὰ πολὺ σοβαρὴ... ἐξομολόγησι! Θὰ μάθετε κάτι ποὺ οὔτε καν τὸ ξέχετε ἀποψιασθῇ...

— Τί; ρωτᾷ ἡ Τζέιν μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ της.

Καὶ ἡ Χέυχου ἀρχίζει τὴν ἐξομολόγησι τῆς ἐξομολογήσεως:

— Τυχᾶνω ἐρωτευμένη ἡ καφερούλα, ποὺ κακοχρόνο νάχῳ! Ἡγαπῶ σφοδρῶς τὸν Ποκοπίκο, ποὺ κακοψόφο νάχη, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

»Καλὸ παιδί, ὁ ἀχαῖρευτος καὶ μὲ τέχνη στὰ χέρια του :

Ἡ ἀτσαλένια γροθιά τοῦ Γκαοὺρ πέφτει σὰν κεραυνὸς στὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν.

Κυνηγός αγρίων κονίκλων, σου λέει ο άλλος! 'Επάγγελμα πολύ προσωπιδοφόρον!

Σταματάει γιά λίγο. 'Αναστενάζει σπαραξικάρδια και συνεχίζει με μεγαλείτερον ενθουσιασμό :

— Λέγαμε νά κάνουμε τόν γαμήλιον γάμον μας έφέτος τόν Μάιον! Πλήν όμως ή στέψις άνεβλήθη, διά δύο λόγους: Πρώτον καθότι τόν Μάιον γίνονται συνήθως τά συνοικέσια τών γαϊδάρων ! Καί δεύτερον καθότι τό τρέχον έτος τό θεωρούν γρουσούζικο, έπειδής τυγχάνει... δύσπεπτον! Μě συγχωρείτε κιόλας !

‘Ο Ταρζάν και ή Τζέιν ούτε τήν προσέχουν, ούτε τήν άκούνε... Βρίσκονται θυτισμένοι σέ μαύρους συλλογισμούς, Τούς άπασχολεί ό σκελετωμένος Μπούμπα Χάν! Τό τρομακτικό δημιούργημα τοῦ παντοδύναμου Μάγου Νάχρα Ντού. Αὐτός πού ή νέα εμφάνισί του στή Ζούγκλα, έχει άπορροφήσει κάθε τους σκέψι !

‘Η κοντόχοντρη «Μαύρη Γόησσα» θυμώνει :

— Καλέ μπράβο άναθροφή πού τήν έχετε! “Η εγώ σάς μιλάω, ή τά... καπούλια τοῦ Καθαρόαιμου : Εν και τό αὐτό! Μě ξανασυγχωρείτε κιόλας!

‘Ομως τήν ίδια στιγμή, άνθρωπινες παθημασιές άκούγονται νά πλησιάζουν. Ταυτόχρονα άντηχεί και μία γνώριμη φωνή :

— Γειά χαρά σας μάγκες

άσφαχτοι !

Μαζί του φθάνουν λαχανιασμένοι ό Γκακούρ και ή Ταταμπού. Κάτι πάνε νά πουνε, μά ή Τζέιν τούς έμποδίζει :

— Καθίστε πρώτα λίγο νά συνέλθετε. Τόσο πολύ τρέχατε; Θέλετε λίγο νερό;

‘Η Χουχού ρίχνει μία χαρένια ματιά στό νάνο :

— Καλέ τοῦ λόγου μου δέν εἰμ' έδῶ; Γιατί δέν με χαιρετάς;

‘Ο Ποκοπίκο είναι πρόθυμος :

— Γειά σου κ' έσένα «Μαύρη Γλυκοπατάτα» !

‘Η πυγμαία κολλάει απότομα τήν άνοικτή παλάμη της στή μούρη του:

— Κλάφφφ! Μě συγχωρείτε κιόλας!

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας» άναστενάζει :

— ‘Αμάν στράξε, άδερφέ μου! Σά νά κλατάρισε... Ζέππελιν έκανε!

Καί κάνει μία μεγαλόπρεπη κίνησι γιά νά τραθήξη τη χατζάρα του... ‘Ομως, σχεδόν άμέσως μετανοιώνει, μουρμουρίζοντας μεγαλόκαρδα :

— Χαλάλι σου κ' αὐτή! Δέν πειράζει. Ζήσε μέχρι... νεωτέρας διαταγής !

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ

‘Ο Ταρζάν κυττάζει καχύποπτα τούς δύο μελαψούς συντρόφους.

— Λοιπόν; τούς ρωτάει. Τι

σας έκανε νά μᾶς έπισκεφθῇ-
τε τέτοιαν ὥρα;

— Ο Γκαούρ καί ἡ Τατα-
μπού δέν λένε τίποτα γιά τήν
έπίσκεψι τοῦ Κραγιαμπού στο
βουνό τους. Ρωτᾶνε μονάχα
ποῦ βρίσκεται τὸ «παιδί».

— Μέσα στή σπηλιά εἶναι
καί κοιμᾶται! τοὺς ἀποκρίνε-
ται ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας.

Οἱ τέσσερες σύντροφοι μι-
λᾶνε ἀκόμα γιά τόν μυστη-
ριώδη Μπούμπα Χάν, τὸ τρο-
μακτικό δημιούργημα τοῦ ἀ-
παίσιου Μάγου Νάχρα Ντού.

Καί καταστρώνουν σχέδια
πῶς νά τὸν ἐξοντώσουν. Πῶς,
ἔστω, νά τὸν διώξουν, τουλά-
χιστον, μακριᾶ ἀπὸ τὴ χυλιο-
θασσανισμένη τους Ζούγκλα.

— Ὅμως εἶναι πολὺ πρωτὶ, ὅ-
πως ξέρουμε. Κανένas ἀκό-
μα δέν ἔχει βάλει τίποτα στό
στόμα του...

Ἡ Τζέιν σηκώνεται καί
μπαίνει στή σπηλιά. Βγαίνον-
τας, σὲ λίγο, δίνει πρῶτα
στον Ταρζάν ἕνα γερό κοψίδι
ἀπὸ ψητὸ ζαρκάδι. Ὑστερα,
προσφέρει στον Γκαούρ καί
στήν Ταταμπού φρέσκους γλυ-
κόχυμους καρπούς...

Ὁ Ποκοπίκο ρωτᾶει σιγὰ
τὴ Χουχού :

— Δέν μοῦ λές, μωρὴ Μαμ-
ζέλ :

— Τί, χρυσό μου;

— Ζαρκαδιά ξεγηθήκατε
χτὲς τὸ ἑσπέρας;

— Ναι, γλύκα μου! Θές νά
σοῦ φέρω κανένα κοψίδι;

— Ὁ νῆνος ξερογλιφεται
προκαταβολικά :

— Δέν εἶναι θία!

— Προτιμᾶς μπουτι, κοῦ-
κλε μου;

— Ὁχι. Προτιμῶ... Φτε-
ρούγα!

... ..

Λίγο πιο πέρα ὁ Γκαούρ
παίρνει ἕνα ἀγριόμηλο ἀπ'
αὐτὰ ποὺ τοὺς πρόσφερε ἡ
Τζέιν. Τὸ φέρνει στό στόμα
του. Κάνει νά τὸ δαγκώσῃ...

— Ὅμως ἡ Ταταμπού τὸν
σκουντάει. Τοῦ ψιθυρίζει πο-
λὺ σιγὰ :

— Μή... Περιμένε λίγο...
Ξεχνᾶς τί μᾶς εἶπε ὁ Κρα-
γιαμπού;

Καί, μὲ τρόπο, τοῦ παίρνει
τὸ μῆλο ἀπὸ τὸ χέρι.

Πάνω τους καί στά κλαδιά
τῶν γύρω θεόρατων δέντρων,
τρελλοπαίζουν, στριγγλίζον-
τας χαρούμενα, ἀμέτρητα
μαϊμουδάκια.

Ἡ μελαψὴ Κόρη τῆς Ζού-
γκλας τοὺς δείχνει τὸ ἀγριό-
μηλο ποῦ πήρε ἀπὸ τὸ σύν-
τροφό της. Τὰ φωνάζει νά πη-
δήσουν κοντά της :

— Γκλί, γκλί ! Γκλί, γκλί,
γκλί!

— Ὅμως ἐκεῖνα διστάζουν...

— Ἐνας μονάχα θαρραλέος πι-
θηκος πέφτει ἀπὸ τὰ ψηλά
κλαδιά. Τρέχει πηδηχτὸς κον-
τὰ στήν Ταταμπού. Στρογ-
γυλοκάθεται μπροστὰ στὰ
πόδια της. Ἀρπάζει μὲ τις
δυὸ του παλάμες τὸν καρπὸ.
Ἀρχίζει νά τὸν καταβροχθί-
ζῃ λαίμαργα...

— Ἀλλοίμονο!

Ξαφνικά τὸ ἄμοιρο ζῶο
θγάζει ἕνα σπαρακτικό στρίγ

γλισμα... Σπαρταράει, κτυπιέται, κουλουριάζεται και βογγάει κάτω!

"Άσπροι άφροι ξεπετιώνται στίς άκρες τών χειλών του!

Τέλος, άνασηκώνει τὸ κεφάλι. Κυττάζει με παράπονο τούς άμέτρητους συντρόφους του πού χοροπηδάνε χαρούμενοι στὰ ψηλά καί χαμηλά κλαδιά! Τὰ κόκκινα πονεμένα μάτια του βουρκώνουν. Τὸ στόμα του άνοίγει γιά στερνή πιὰ φορά... 'Από τὰ στήθεια του ξεφεύγει ἕνα θλιβερό πονεμένο ξεφωνητό. Σά ν' άποχαιρετάη, μιὰ γιά πάντα, τὴ Ζωή! Καί ξεψυχάει!

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΞΕΣΠΑΕΙ

Ο Ταρζάν καί ἡ Τζέιν κυττάζουν χαμένα τὸ άκίνητο κορμί τοῦ φαρμακωμένου πίθηκου...

Ἡ 'Ελληνίδα πετιέται ὀρθή. Πλησιάζει άπειλητική τούς δυὸ λευκοὺς συντρόφους. 'Ενῶ τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της πετάνε άστραπές ὀργῆς!

Μουγγρίζει σάν λαθωμένη τίγρι :

— Κακούργοι! "Εχετε σतालάξει θανατερό φαρμάκι στὰ φρούτα πού μάς δώσατε! Καλά μάς τὸπε ὁ Κραγιαμπού! Κ' εμεῖς, οἱ άνόητοι, δέν τὸν πιστέψαμε! "Αν δέν ἐμπόδιζα τὸν Γκαούρ νά φάη τὸ μῆλο σας, τί θά γινότανε;

Τὴν άπάντησι τὴ δίνει ὁ Ποκοπίκι :

— Μακαρίτης, μετὰ συγχω-

ρήσεως!

Ο Ταρζάν καί ἡ Τζέιν δέν θγάζουν τσιμουδιά. Λές καί ἡ φρίκη πού νοιώθουν, ἔχει φράξει τὰ λαρύγκια τους.

Ἡ Χουχού άναστενάζει :

— Καλά πού δέν ἔφαγα ἐγὼ τὸ φαρμακωμένο μῆλο! Χιλιάδες γαμποῖ θ' αὐτοκτονούσαν ἐπὶ τοῦ γοητευτικοῦ τάφου μου!

Ἡ Ταταμπού δέν ἔχει τελειώσει άκόμα. Καί κάτι ἄλλο πάει νά πῇ... "Ὅμως ὁ ὑπέροχος Γκαούρ ἔχει πετάχτει ὀρθός κι άγριεμένος. Κυττάζει θλοσυρά τὴν άγαπή μένη συντρόφισσά του. Δέν μπορεί νά τῆς συγχωρέση τὸ ἔγκλημα πού ἔκανε :

— "Εχεις τόσο κακιὰ ψυχή, λοιπόν; Γί σουφταίξε τὸ ἄθῳ αὐτὸ ζῶο. Γιατί τοῦδσες τὸ μῆλο καί τὸ σκότωσες;

Ἡ Χουχού σκουντάει, χαμογελῶντας, τὸν Ποκοπίκο :

— Καλὲ δέν λέει κ' εὐχαριστῶ στὴ γυναῖκα, πού τὸν γλύτωσε ἀπὸ θανατηφόρο θάνατο! Μόνο τῆς ζητάει καί τὰ ρέστα, πού κακοχρόνο νάχη. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ο νῶος κυττάζει με ὀϊκτο τὸν Γκαούρ :

— 'Αδερφέ μου, Μαντράχαλε, πολὺ σέ γουστάρῳ! τοῦ λέει. Ἡ... καλωσσυνοθλακεία σου ἔχει φτάσει μέχρι ἀηδίας!

Ἡ πανώρια 'Ελληνίδα κυττάζει παράξενα τὸν μελαψὸ γίγαντα μετὸ ὑπέροχο ψυχικό μεγαλεῖο :

— Μὰ τρελλάθηκες, Γκαούρ; Τὴ καίμου συλλογιέσαι

‘Ο φοβερός Μπούμπα Χάν... «καλπάζει» στὸν οὐρανό, κρα-
τώντας γερὰ τὸν ἄμμοιρε νάνο !

τώρα; Τὴ δική σου ζωὴ δὲν
τὴ λογαριάζεις;

‘Εκεῖνος δὲν ἀποκρίνεται...
Στέκει ἀκίνητος μὲ τὴν πο-
νεμένη ματιὰ του καρφωμένη
πάνω στὸ νεκρὸ πῖθηκο... Τὰ
μεγάλια μαύρα μάτια του ἔ-
χουν θουρκώσει...

‘Ομως δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλ-
θῃ. Καὶ σηκώνοντας περήφα-
να τὸ κεφάλι του, λέει στὴ
Τζέιν :

— Θέλησες νὰ μὲ δολοφο-
νήσῃς, ‘Αρχόντισσα τῆς Ζού-
γκλας! Οὔτε ξέρω, οὔτε μ’
ἐνδιαφέρει νὰ μάθω γιατί τό-
κανες αὐτό... Μπορεῖ νάχῃς
δίκιο. Μπορεῖ κι ἄδικο... ‘Ε-

να μονάχα θέλω νὰ μοῦ πῆς:
Γιατί, ἀφοῦ ἤξερες πῶς μέσα
στὸ μῆλο εἶχες σταλάξει θα-
νατερό φαρμάκι, - ἄφησες τὸ
ἀθῶο «ζωντανό» νὰ τὸ φάῃ ;
Πῶς θάσταξε ἡ καρδιά σου;
Τόσο κακοῦργα εἶσαι λοι-
πόν;

Ο ΑΝΑΝΔΡΟΣ...
ΕΛΛΗΝΑΣ !

‘Η Τζέιν ἐξακολουθεῖ νὰ
κυττάζῃ χαμένα γύρω τῆς :
Πότε τὸ πτώμα τῆς μαϊμοῦς.
Πότε τὸν σύντροφό τῆς : Πό-
τε τὴν Τατομπού. Καὶ πότε
τὸν ἐξαγριωμένο μελαψὸ γί-

γαντα !

Ἡ ἄμοιρη δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὰ φρούτα ποὺ πρόσφερε στοὺς ἐπισκέπτες της, θρέθηκε νάχουν φαρμάκι !

Ποὺ νὰ αφνταστή, ἡ δύστυχη, πῶς ὁ μυστηριώδης Μπούμπα Χάν εἶχε τρυπώσει στὴ σπηλιά ἀόρατος γιὰ νὰ φαρμακώσει τοὺς καρπούς. Αὐτὸς ποὺ εἶχε στείλει ὑπνωτισμένον τὸν Κραγιαμπού στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ποὺ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν κρατάει κάπου σκλάβο του τὴν ἄμοιρη Βάντα !

Σκοπὸς του δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος παρὰ νὰ σπείρῃ θανάσιμο μῖσος στὶς καρδιὲς τῶν δυὸ γιγάντων... Νὰ τοὺς κάνῃ ἀσπονδούς ἐχθρούς... Νὰ ρίξῃ ὀλόκληρη τὴ Ζούγκλα σὲ μιὰ κραιπάλη ἀλληλοσπαραγμοῦ καὶ ἀλληλοεξοντώσεως! Νὰ τὴν κάνῃ μιὰ Νεκρὴ χώρα!

Καὶ νὰ ποὺ τὸ καταχθόνιο σχέδιό του πετυχαίνει :

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θυμῶναι ἀφάνταστα. Τὰ προσβλητικὰ λόγια ποὺ λέει ὁ Γκαοὺρ στὴ λευκὴ συντροφισσά του, τὸν ἀναστατώνουν !

Περήφανος καὶ ἀτρόμητος, ὅπως εἶναι πάντα, φωνάζει ἄγρια στὸν μελαψὸ γίγαντα:

— Δεῖλὲ καὶ τιποτένιε Ἑλληναί! Σὲ μιὰ ἀδύναμη γυναίκα, λοιπόν, θέλεις νὰ δείξῃς τὴν πολλοκαριὰ σου; Χάσου γρήγορα ἀπ' τὰ μάτια μου, ἀνανδρε! Γιατί δὲν θέ-

λῶ νὰ λερῶσω τὸ μαχαίρι μου σὲ θρωμερὸ ἑλληνικὸ αἷμα !

Ὁ Ποκοπίκο σκουντάει τὴ Χουχού :

— Μαμζέλ, ζωὴ σὲ λόγου μας! Κατὰ τὰ φαινόμενα, οἱ δυὸ μαντράχαλοι θὰ χορέψουνε... σάμπα! Τὸ λοιπόν, ἀμόλα μελάνι ἀδερφοῦλα μου, καθότι θὰ μᾶς κάνουμε φτιμπῶλ!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή, θαρειὰ κι ἄγρια, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Γκαοὺρ:

— Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας! Δὲν θὰ μὲ παίραζε ἂν ἔβριζες ἐμένα. Κι' ἂν μὲ χτυποῦσες ἀκόμα! Κι' ἂν μὲ σκότωνες ! Ὅμως ἔβριζες τὴν Πατρίδα μου! Τὸ ἱερὸ αἷμα τῆς ἀθάνατης Ἑλλάδας! Πᾶρε λοιπόν πίσω τὰ λόγια σου καὶ πὲς πῶς τῆς ζητᾷς συγνώμη !

»Ξέρεις καλὰ πῶς ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔκανα κακὸ σὲ κανέναν. Ἀκόμα κι ὅταν κινδύνευε ἡ ζωὴ μου! Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ πρόκειται γιὰ τὴν τιμὴ τῆς Πατρίδας μου! Θὰ πεθάνῃς, Ταρζάν!

Καὶ ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας κάνει νὰ χυθῇ πάνω στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ὅμως ἐνῶ ἡ Ταταμποὺ τὸν ἀγκαλιάζει γερά γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, ὁ Ταρζάν, μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα θρίσκει κοντὰ τους. Ἡ σιδερένια του γροθιά σχίζει μὲ βῆθ τὸν ἄερα. Καὶ πέφτει θαρειὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Γκαοὺρ.

ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΗ ΓΡΟΘΙΑ

‘Ο μελαψός γίγαντας θγάζει ένα πονεμένο θογγητό. Τό πανώριο πρόσωπό του γεμίζει αίματα. Κλονίζεται για λίγες στιγμές. Κινδυνεύει να πέση κάτω.

‘Ομως γρήγορα συνέρχεται. Και ξαναβρίσκοντας την ισορροπία του σπρώχνει την Ταταμπού. Λευθερώνει τὰ χέρια του...

Ταυτόχρονα σφίγγει με αφάνταστη λύσσα την άτσαλένια γροθιά του. Την τινάζει, με όρμη κεραυνού, στο πρόσωπο του Ταρζάν.

Τό ίδιο πονεμένο θογγητό ξεφεύγει κι από τὰ πλατειά στήθεια του λευκού γίγαντα!

— ‘Ωωωχ! ..

Ένω τό πρόσωπό του δόκληρο γίνεται μιὰ ματωμένη πληγή! Τό ίδιο όπως είχε γίνει και τοῦ Γκαούρ!

Καί ὁ ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κλονίζεται. Παρά λίγο κι αὐτός νά σωριασθῇ κάτω. Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρει νά συγκρατηθῇ...

Οἱ δυο γίγαντες σκουπίζουν με τῇ ράχι τῆς παλάμης τὰ αἱματα ἀπὸ τὰ μάτια τους. Καί με μιὰ ταυτόχρονη κίνησι πέφτουν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον. Ἀρπάζονται πιά στὰ χέρια. Παλεύουν καί κτυπιῶνται σὰν λυσσασμένα θηρία!

Μὰ καί οἱ συντρόφισσές τους δὲν κάθονται νὰ τοὺς κυττάζουν. Πιάνονται κι αὐτὲς ἀπὸ τὰ μαλλιά! Μὲ νύ-

χια καί δόντια ζητᾶνε νὰ σπαράξουν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη!

‘Ο Ποκοπικό τραβάει τὴν πυγμαία :

— Μαμζέλ, πᾶμε... ‘Η «σάμπα» ἄρχεψε!

‘Η Χουχού ἔχει χρυσή καρδιά στὸ βάθος. Καί χωρὶς καθόλου νά λογαριάσῃ τὸν κίνδυνο, χώνεται ἀνάμεσα στοὺς δυο μανιασμένους γίγαντες. Ζητάει νὰ τοὺς... χωρίσῃ :

— Καλὲ γιὰ σταθῆτε, σᾶς περικαλῶ! Διατὶ χαστουκεύσαστε στὰ καλὰ τοῦ καθουμένου ;

‘Ο νᾶνος τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Ξεφωνίζει πανηγυρικά :

— Νά μοῦ ζήσης, Μαμζε-λάρα μου ρωμαντικὴ καί... καρπαζόφιλος! Τοῦ λόγου σου θόλεψε τ’ Ἀγόρια. Τοῦ λόγου μου θά χωρίσω τὰ... Κορίτσια!

Καί μ’ ἕνα πήδημα βρίσκει-ται στὸ σημεῖο ποὺ παλεύουν καί κτυπιῶνται οἱ δυο πανώριες γυναῖκες. Τεντώνει σὰν κοκκορόπουλο τὸ σπιθαμιαῖο παράστημά του. Καί ξεφωνίζει με σηκωμένη τὴ χατζάρα:

— Πίσω πλάσματα θηλυπρεπῆ καί τρυφερώδη! Πίσω, Κοῦκλες μου, καί σᾶς ἔφαγαα!

‘Ομως τὴν ἴδια στιγμὴ καί-τι ἀναπάντεχο γίνεται : ‘Η Τζέϊ’ καταφέρνει με μιὰ τρικλοποδιὰ νά σωριάσῃ κάτω τὴν Ταταμπού. Καί λεύθερη πιά ἀρπάζει τὸν Ποκοπικό ἀπὸ τὴ χατζάρα. Τὸν κτυπάει κάτω σὰν χταπόδι!

‘Ο ἄμοιρος νᾶνος στριγγλ-

ζει σπαρακτικά :

— Βαστάτε με δρέεε! Βαστάτε με νά μὴ τή... σφάξωωω!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΥΠΟΧΩΡΕΙ

Ἄπ' τὴν ἄλλῃ μεριά, ἡ δυστυχισμένη Χουχού τσαλαπατιέται ἀνάμεσα στοὺς δυὸ γιγαντόσωμους καὶ θηριώδεις ἀντιπάλους...

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἡ ἄμοιρη, τοὺς θερμοπαρακαλαίει :

— Καλὲ μὴ σκοτώνόσαστε γιατί θά σκοτωθῆτε ! Ἐσεῖς καλὲ εἴσαστε ἀδερφία! Στὶς φλέβες τῶν ἀρτηριῶν σας τρέχει τὸ ἴδιο αἷμα! Λυπηθῆτε τὴ ζωὴ σας πού... κακοψόφο νάχετε. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Καὶ νά: Τὰ λόγια τῆς πυγμαίας συνεφέρνουν τὸν Γκαούρ. Θυμᾶται τὸ αἷμα πού εἶχε δώσει κάποτε γιὰ νά σώσῃ τὸν Ταρζάν...

Κι ἀμέσως, παρατῶντας τὴ μάχη, σηκώνει ἀπὸ κάτω τὴν Ταταμπού.

— Πάμε! τῆς λέει. Πρέπει νά φύγουμε !

Καὶ τὸ θάζουν στὰ πόδια σὰν δειλοί. Τρέχουν μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ βραχώδες βουνό τους.

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν τοὺς ἀκολουθοῦν. Τοὺς κυνηγᾶνε μὲ λύσσα καὶ μανία...

Ὅμως οἱ δυὸ μελαποῖ σύντροφοι τρέχουν πρὸς γρήγορ' ἀπ' αὐτοὺς. Ἀλλάζουν μονοπάτια... Χάνονται στὶς πυ-

κνὲς φυλλωσιές τῆς ἀγρίας περιοχῆς.

Οἱ φτέρνες τοῦ Ποκοπίκου χτυπᾶνε στ' αὐτιά του! Τρέχει κι αὐτὸς σὰν τρελλὸς νὰ φθάσῃ τοὺς φίλους του. Ξεφωνίζει κάθε τόσο :

— Κουράγιο Γκαουράκο καὶ τοὺς φάγαμεεε! Σὰν λαγὸς στιφάδο τρέχεις, ἀδερφέ μου !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, καθὼς φεύγει, ἐξηγεῖ στὴν συντροφισσά του :

— Ἐκανα ἄσχημα νά χτυπηθῶ μὲ τὸν Ταρζάν. Στὶς φλέβες του τρέχει τὸ δικό μας αἷμα! Τὸ αἷμα τὸ ἑλληνικό !

Ἡ Ταταμπού δὲν συμφωνεῖ :

— Ναι, Γκαούρ... Μὰ ξεχνᾷς πὼς πρόσβαλε τὴν Πατρίδα μας; Ἀξίζει λοιπόν, νά κυλᾷ στὶς φλέβες του τὸ ἄγιο αἷμα τῆς Φυλῆς μας; Δὲν εἶναι χίλιες φορές καλύτερα νά τὸ ρουφήξῃ τὸ διψασμένο χῶμα τῆς Ζούγκλας ;

Ὁ περήφανος Ἕλληνας σταματᾷ ἀπότομα. Τὸ ἴδιο κάνουν κ' ἡ Ταταμπού κι ὁ Ποκοπίκο.

Τὰ μάτια τοῦ μελαποῦ Γίγαντα πετᾶνε ἀστραπὲς ὀργῆς! Τὰ δόντια του τρίζουν ἀπαίσια ! Μουγγρίζει σὰν λαβωμένον λιοντάρι :

— Ναι! Δίκη ἔχεις, Ταταμπού! Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀνάξιος νάχη στὶς φλέβες του αἷμα ἑλληνικό. Θά τοῦ τὸ πάρω πίσω !

Καὶ γυρίζοντας, τρέχει πάλι γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχον-

τα τῆς Ζούγκλας!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ὄψις τοῦ εἶναι τρομακτικὴ! Μοιάζει μὲ Χάρο πού ζητάει νὰ θερίσῃ ψυχές!

Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀκολουθεῖ. Τρέχει κι αὐτὴ μαζὶ του. Ἡ ψυχὴ τῆς διψάει ἐκδίκηση!

Ὁ Ποκοπίκο μένει στὴ θέσι πού θρίσκει. Καὶ καθὼς τοὺς κυττάζει νὰ ξεμακραίνουν, μουρμουρίζει :

— Αὐτὴ τὴ βολὰ κάντε καλά μοναχούλια σας! "Ὡχ, ἀδερφέ! Γιατίς νὰ χαλάω τὸν... ἀθέρα τῆς χατζάρας μου !

...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ φθάνουν, γρήγορα πάλι, στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ὅμως οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ συντροφισά του θρίσκουν ἐκεῖ. Μονάχα ἡ Χουχοῦ εἶναι. Καὶ ὁ Κραγιαμποῦ πού ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται μέσα.

— Ὁ Ἀφέντης κ' ἡ κυρά Μαντάμα δὲν ξαναγυρίσανε ἀκόμα, τοὺς λέει. Καλὲ μπὰς καὶ τοὺς ἐσφαξε καθ' ὁδὸς τὸ Ποκοπικάκι μου;

Οἱ δυὸ σύντροφοι φεύγουν ἀπογοητευμένοι. Παίρνουν ξανά τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν ἀνατολή !

...

Εἶναι μεσημέρι πιά. σὰν φθάνουν στὴν κορφή τοῦ περήφανου βουνοῦ τους. Ξαπλώνουν στὴ σκιά κάποιου ὀρθοῦ βράχου γιὰ νὰ ξεποστᾶσουν...

Ὅμως δὲν ἔχει περάσει πολλὴ ὥρα, ὅταν ξαφνικά ὁ

γνώριμος καλπασμὸς ἀλόγου ἀντηχεῖ ψηλά στὸν οὐρανό. Ταυτόχρονα καὶ ἡ θραχὴ, θροντερὴ κι ἀπαίσια φωνὴ τοῦ σκελετωμένου καθαλλάρη :

— Μπούμπα Χάσαν! Μπούμπα Χάσαν!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ πετιῶνται ὀρθοὶ Ἀτενίζουν μὲ φρίκη καὶ δέος τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ δημιούργημα τοῦ μάγου Νάχρα Ντοῦ.

Μὰ νά: Ἀπὸ τὸν ἱπτάμενο καθαλλάρη βλέπουν νὰ ξεπετιέται μιὰ μικρὴ μαύρη μπάλλα... Ἀρχίζει νὰ πέφτῃ μὲ ταχύτητα πού συνεχῶς μεγαλώνει...

Ἡ παράξενη αὐτὴ μπάλλα αμηλῶνοντας, ὅλο καὶ φαίνεται μεγαλειότερη. Ὅλο καὶ διακρίνεται πρὸ καθάρᾳ!

Τέλος, οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι τὴν ἀναγνωρίζουν. Καὶ θγάζουν, σχεδὸν ταυτόχρονα, μιὰ τρομαγμένη φωνή :

— Ὁ Ποκοπίκο! Αὐτὸς εἶναι !

ΤΟ «ΑΞΥΠΟΛΥΤΟ ΤΑΓΜΑ»

"Ἀς παρακολουθήσουμε τώρα τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν. Τοὺς εἶχαμε δεῖ νὰ κυνηγᾶνε τοὺς Ἑλλήνες συντρόφους. Καὶ νὰ τοὺς χάνουν μέσα στὴν πυκνὴ κι ἀγρία θλάσῃ :

Ὅμως δὲν ξαναγυρίζουν στὴ σπηλιά τους. Πιάνουν τὴν ἀπόφασιν νὰ προχωρήσουν στὸ πέτρινο βουνό. Νὰ λογαριαστοῦνε, μιὰ γιὰ πάντα, μὲ

τούς δυό μισητούς αντίπαλους.

— Έτσι καὶ γίνεται... Μὰ στὰ μισὰ τοῦ δρόμου συναντᾶνε τὸν Ποκοπικό.

— Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό :

— Πέσ' μου μαῦρο σκουλήκι : Κατὰ ποῦ τράβηξε ὁ ἀνάνδρος Γκαούρ; Πρὶν κρῦφτηκε ὁ δειλὸς "Ελληνας;

— Ὁ νᾶνος τοῦ ἀπαικρίνεται μὲ θραχνὴ πνιγμένη φωνή :

— Πρῶτον μὴ μὲ κρατᾶς ἀπ' τὸ λαιμό, καθότι δὲν τυγχάνω... κοκκορόπουλο ! Καὶ δεῦτερον...

— Ὅμως ὁ ἄμοιρος πνίγεται. Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ.

— Ὁ Ταρζάν ἀνοίγει τὴν παλάμη του. Ὁ νᾶνος πέφτει κάτω σὰν στραμπουληγμένος σπουργίτης.

Τὸ θάνατος φέρσιμο τοῦ μανιασμένου "Αρχонта τῆς Ζούγκλας τὸν ἔχει ἐξαγριώσει. Διψᾷ γιὰ ἐκδίκησι.

Καὶ νά: Στὴν τετραπέρατη χοντρή κεφαλὴ του, δὲν ἀργεῖ νὰ κατέβῃ μιὰ ἰδέα. Τὴ βάζει ἀμέσως σ' ἐφαρμογή :

Μουρμουρίζει κάνοντας τὸν φοβισμένο καὶ τὸν μισοκακόμοιρο :

— Τὸ καλὸ ποῦ σὰς θέλω: Παγαίντε νὰ κρυφθῆτε. Ὁ Γκαούρακος κ' ἡ Ταταμποῦ πῆραν μπάλλα τὰ χωριά τῶν Ἰθαγενῶν... Κάνουν ἐπιστράτευσι. Μαζεύουνε τὸ ἀξυπόλυτο τάγμα! "Υστερὶς θὰ χυθοῦνε κατὰ τὴ σπηλιά σας. Θὰ σὰς τὰ κάνουνε γυαλιά-καρφιά!

— Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν πιστεύει.

— Καὶ κατὰ ποῦ τράβηξαν; Ξαναρωτᾷ:

— Ὁ νᾶνος τοὺς δείχνει πρὸς τὸ βορριά :

— Κατὰ 'κεῖ... Γοὺς ἄκουσα νὰ λένε πῶς ἅμα πέσετε στὰ χέρια τοὺς θὰ εἶς κάνουνε ψητούς στὴ τρύβλα. Κ' ὕστερὶς θὰ σὰς σερβίρουνε στοὺς Καννίθαλους μέ... μου-στάρδα !

— Ποιὸς τὸν προσέχει ὁμως !

— Ὁ Ταρζάν κτ' ἡ Γζέιν ἔχουν κιόλας ξεκινησεῖ. Τρέχουν ἀλαφιασμένοι κατὰ τὸ βορριά. Βιάζοντα νὰ προλάβουν τὸν τρομερὸ "Ελληνα. Πρὶν καταφέρει νὰ ξεσηκώσῃ τοὺς Ἰθαγενεῖς...

— Ὁ Ποκοπικό, ποῦ τοὺς παρακολουθεῖ νὰ χάνωνται στὸ θάθος τῆς ἀγρίας περιοχῆς, παραμιλάει μονάχης :

— Ταρζάνίκο μου, καλὰ νὰ τὰ πᾶθης ! Ἐγώ, τὸ ἴδιο ἀγαπᾶω κ' ἐσέ σ', τὸ ἴδιο καὶ τὸν Γκαούρακα ! Ὅμως εἶχα δίκην νὰ σοὺ κάνω καψόνι : Ποιὸς σοῦπε νὰ μ' ἀρπάξῃς ἀπ' τὸ λαιμό σὰν μπουκάλι μισοκαδιάρικο ! Ἀμέεε, !

Μὰ νὰ: Ξαφνικὰ γινώριμο βαρὺ φτερουγισμα ἀντηχεῖ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Εἶναι τὸ μεγαλόσωμο καὶ τετραπέρατο κοράκι τοῦ Γκαούρ. Κράζει ἀνήσυχτα.

— Ὁ νᾶνος ἐνθουσιάζεται :

— Βρὲ καλῶς τὰ παιδιάσα ! Τί χαμπαράκια, κύριε Πίκ; Τί κάνει ἡ κυρά Πίκαινα;

Μὰ δὲν προφθάνει νὰ τε-

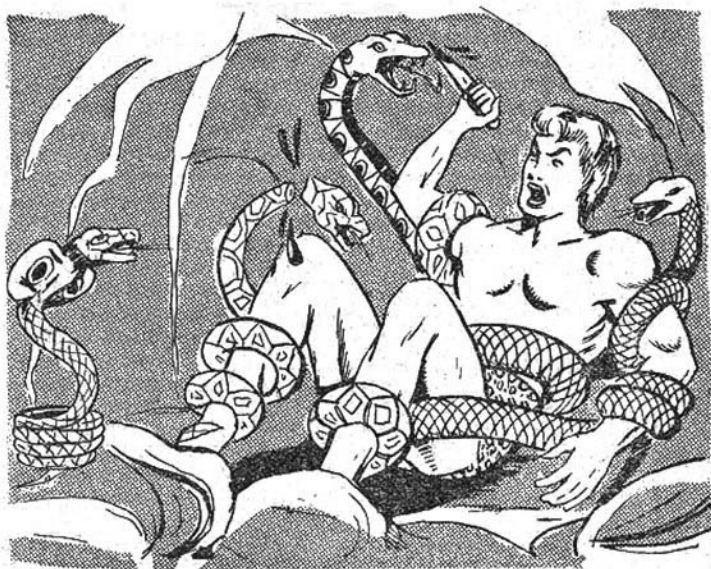
λειώση τὰ λόγια του. Τὸ κοράκι, κάνοντας μιὰ γρήγορη θουτιά, τὸν ἄρπαζει στὰ πύδια του. Καὶ φτερουγίζοντας γρήγορα ἀνυψώνεται πάλι. Πετᾷ με κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολή... Περνάει πλάι ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Προχωρεῖ πρὸς τὴ μεγάλη γαλάζια λίμνη...

Τέλος, καὶ πρὶν φθάσουν ἐκεῖ, χαμηλώνει. Ὡσπου κατεβάσει τὸν Ποκοπίκο σὲ μιὰ θαθειά κι' ἄγρια χαράδρα. Τὸν παρατάει πλάι στὸ ἀναίσθητο κορμὶ μιᾶς μαυροφορέμενης νέας γυναίκας...

Τὸ μεγάλο μαῦρο Πουλὶ ἔχει κάνει τὸ χρέος του. Φτερουγίζει θιαστικὸ πάλι. Χάνεται στὸ βάθος τοῦ ἀτέλειωτου οὐρανοῦ τῆς Ζούγκλας...

Ὁ νᾶνος ρίχνει μιὰ ματιά στὴν ἀναίσθητη γυναίκα. Τὰ κωμικὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ κατάπληξι καθὼς τὴν ἀναγνωρίζει : Εἶναι ἡ ὑπέροχη καὶ πονετική Γιοχάνα !

Τὰ πόδια, τὰ χέρια, τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κεφάλι τῆς εἶναι καταματωμένα ! Σίγουρα, πρὶν λίγο, θὰ εἶχε γλυστρήσει ἀπ' τὰ χεῖλια τῆς φοβερῆς αὐτῆς χαράδρας ! Θὰ

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, μετὸ μαχαίρι του, σκοτώνει τ' ἀπαίσια μαύρα φίδιά πού τὸν ζώνουν.

γκρεμοτσακίστηκε κάτω...

Ο Ποκοπίκο, κυττάζοντας με συμπόνια την τραυματισμένη κι άνασθητη Ιθαγενή Ιεραπόστολο, μουρμουρίζει :

— Ό Πικ Έκανε λάθος. άδερφέ μου! Μ έπερασε γιά... Σταθμό Πρώτων Βοηθειών !

Ο ΜΠΟΥΜΠΑ ΧΑΝ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ !

Άμέσως ψάχνει γύρω στη χαράδρα. Κάπου, εκεί κοντά, θρίσκει μια μικρή δροσερή πηγή. Κουβαλάει νερό με τις τεράστιες χούφτες του. Πλένει και περιποιείται τις πληγές της καλόκαρδης Χριστιανής.

Έτσι και με τα πολλά, καταφέρνει να τη συνεφέρει...

Η Γιοχάνα άνοίγει άργά τα γεμάτα καλωσύνη μάτια της. Κι άντικρύζοντας τόν νάνο, ψιθυρίζει :

— Δοξασμένο τ' όνομά σου, Κύριε !

Ο « Άντρακλας » χαμογελάει με μετριοφροσύνη :

— Δέν βαρυέσαι, κυρά Καντηλανάφτρα μου! τής κάνει. Ξένοι είματε τώρα γιά να με λές « Κύριο »! Πέσ' με Ποκοπίκαρο να γλυκαθή τόν στοματάκι σου!

Η άγια μελαφή γυναίκα άνασηκώνεται τώρα. Άγκαλιάζει τόν σωτήρα της με άγάπη. Τόν φιλάει μ' εύγνωμοσύνη...

Ο Ποκοπίκο τής δίνει κουράγιο :

— Φίλα ελεύθερα, άδερφούλα μου! Άπό φιλιά, άντέχω. Η Χουχού κοντεύει να με

ρουφήξη σαν σαλίγκυρο !

Η Γιοχάνα δέν προσέχει τά λόγια του. Η ψυχή της θρίσκει σ' έκστασι. Ένώ τά χείλια της ψιθυρίζουν :

— Ο Πανάγαθος, τέκνον μου! Ο Πανάγαθος σ' έφερ' έδω γιά να με σώσης !

Ο νάνος τή ρωτάει παραξενεμένος :

— Άλήθεια, τόν λοιπόν : Τούς κοράκους στό χωριό σας τούς λέτε... πανάγαθους;

Η Γιοχάνα δέν καταλαβαίνει. Κι ο Ποκοπίκο τής εξηγεί :

— Έκεί, τόν λοιπόν, πού τήν είχα σκάσει σπόν Ταρζανάκο και τόν έστειλα γιά κούμαρα, νάσου ο λεγόμενος! Τόν όποιον με μαγκώνει στίς ποδάρες του και φέρνει ένθόδε... Υστερίς, ξανανοίγει τίσ φτερουγάρες του και πάει λέοντας!

Η καλόκαρδη Χριστιανή ρωτάει :

— Ποιός τέκνον μου;

— Ο... « πανάγαθος » μητηρ μου! Ωχ, άδερφέ. Τόν ξέχασες κι όλας. Γι' αυτόνε δέν κουθεντιάζουμε τόσο ώρα:

Η Γιοχάνα και πάλι δέν καταλαβαίνει. Όμως νοιώθει άνείπωτη άγάπη γιά τόν σωτήρα της. Τόν άγκαλιάζει πάλι. Τόν ξαναφιλάει μ' εύγνωμοσύνη.

Ο νάνος χάνει τήν ύπομονή του :

— Μπά σέ καλό σου, κυρά Τέτοια μου! Άν μās 'δη κανένας θά μās... παρεξηγή-

ση. Θές, δηλαδή, νά σέ σφάξω γιά νά... σοβαρέψης;

Ἡ Γιοχάνα σηκώνεται τώρα, μέ δυσκολία ὀρθή. Κούτσα - κούτσα προχωρεῖ μαζί μέ τόν Ποκοπικό. Ψάχνουν γιά κανένα πέρασμα. Νά μπορέσουν νά βγοῦν ἀπό τή φρικτή χαράδρα!

Ὅμως νά: Ξαφνικά ξεπετιέται μπροστά τους ὁ σκελετωμένος Μπούμπα Χάν. Καί κάνοντας ν' ἀρπάξη τήν ὁμορφή Ιεραπόστολο, μουγγρίζει:

— Ἐγὼ εἶμαι ἀφέντης καί κύριος ἐδῶ! Ὅ,τι θρίσκεται στή Ζούγκλα ἀνήκει σ' ἐμένα!

Ἡ Γιοχάνα ὑποχωρεῖ ἕνα βῆμα. Βγάζει ἀπό τόν κόρφο τις ἕναν μικρό ξυλένιο σταυρό. Τοῦ τὸν προτείνει σάν ἀσπίδα, ψιθυρίζοντας:

— Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, προστατεύσον...

Ὁ ἀπαίσιος κολασμένος βρυκόλακας ὑποχωρεῖ τρομαγμένος. Τὰ θολὰ θαθουλωμένα μάτια του, κυττάζουν μέ δέος τὸ σύμβολο τῆς χριστιανικῆς θρησκείας!

Ὅσο ἡ Γιοχάνα προχωρεῖ μέ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι, τόσο ἐκεῖνος ὑποχωρεῖ, ἀτενίζοντας τον μέ φρίκη καὶ δέος!

Ὁ Ποκοπικό, πού τὴν ἀκολουθεῖ πιασμένος ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ μαύρου ράσου του, τῆς δίνει κουράγιο:

— Ἀπάνω του, Γιοανάρα μου κ' ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ! Ἄμα δῆς τὰ σκοῦρα, σφῦρα μου νά γίνω... καπινός!

Ὁ Μπούμπα Χάν ὑποχωρεῖ

κάμποσο ἀκόμα. Ὡσπου φθάνει κοντὰ στὸ μαῦρο ἄλογό του. Ἐκεῖ σταματάει...

Μὰ στὴν κεφάλαι ποῦ Ποκοπικό κατεβαίνει μιὰ ἰδέα.

— Κρᾶτα τον σέ στάσι προσοχῆς, ἀδερφούλα μου! λέει στὴν Ιεραπόστολο. Σὲ λίγο θά ρθῶ νά τὸν κανονίσω!

Κι ἀμέσως, ψάχνοντας στὰ γύρω δέντρα, θρίσκει καί κόβει ἕνα μακρὺ γερὸ χορτόσχοινο...

Ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν βρυκόλακα.

— Ἄν κάνης πῶς κουνιέσαι, τοῦ λέει, κήκης, ἀδερφέ μου! Θάχης νά κάνης μέ τὸν ἀθέρα τῆς χατζάρας μου! Ἀντιλαβοῦ;

Καί κάνει μιὰ κίνησι γιά ν' ἀρχίσῃ νά τὸν δένη...

Αὐτὸ ἦταν!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ φοβερὸς βρυκόλακας δίνει μιὰ ξαφνικὴ σπρωξιὰ στὴ Γιοχάνα ποῦ κρατᾷ τὸ σταυρό. Τὴ σωριάζει κάτω!

Ἀμέσως ἀρπάζει μέ τὸ ξύνα κοκκαλιάρικο χέρι του τὸν Ποκοπικό. Πηδάει σβέλτος στὴ σέλα τοῦ μαύρου φτερωτοῦ ἀλόγου. Τὸ σπηρουνίζει μέ τίς φτέρνες του. Κ' ἐκεῖνο ἀνυψώνεται, σάν ρουκέττα, στὸν οὐρανό!

Ὁ ἄμοιρος νᾶνος ξεφωνίζει ἀπὸ ψηλά:

— Γειά σου Καντηλανάφτρα μου καὶ ζωὴ στὰ κασικομούλαρά σου! Ἄμα μέ ξαναδῆς, νά μοῦ... τελεγραφήσης!

ΣΤΟ ΛΑΚΚΟ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ!

"Ας αφήσουμε τώρα τὸν Ποκοπίκο νὰ ταξιδεύῃ στὸν οὐρανὸ μὲ τὸν σκελετωμένο καθαλλάρη Μπούμπα Χάν... Κι ἄς πετάξουμε κ' ἐμεῖς, μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας κοντὰ στὸν Ταρζάν καὶ στὴ Τζέιν.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ συντρόφισσά του, πιστεύουν, ὅπως εἶδαμε, τὰ λόγια τοῦ ποιητοῦ Νάνου. Καὶ τὸ θάβουν στὰ πόδια κατὸ τὸ βορριά. Βιάζονται νὰ προλάβουν τὸν Γκαούρ. Νὰ στρατολογήσουν ἐκεῖνοι τοὺς ἄγριους μαύρους πολεμιστές.

Ὁμως ἀλλοίμονο! Καθὼς τρέχουν, ὁ Ταρζάν δὲν πολυπροσέχει. Καὶ παραπατώντας, γκρεμίζεται σ' ἓνα βαθὺ λάκκο. Εἶναι μιὰ παληὰ χορταριασμένη παγίδα γιὰ λιοντάρια! Τρομακτικὰ φίδια ζοῦνε τώρα μέσα σ' αὐτήν...

Καὶ νά: Ὅλα μαζί ἀμέσως χύνονται πάνω του. Κουλουριάζονται σθέλτα στὰ πόδια του. Στὸ κορμὶ του!

Ὁ λευκὸς γίγαντας οὔτε δειλιάζει, οὔτε χάνει τὸ κουράγιο! Μὲ τὸ ἀστραφτερό του μαχαίρι, κτυπάει ἀλύπη-

τα στὰ κεφάλιά τὰ τεράστια μαῦρα φίδια! Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς καταφέρνει νὰ τὰ σκοτώσῃ ὅλα!

"Εξω ἀπὸ τὴν παγίδα ἡ Τζέιν, ψάχνει στὰ γύρω γιγάντια δέντρα. Μὰ πουθενὰ δὲν βρίσκει ἓνα χορτόσχοινο... Ὁ Ταρζάν, χωρὶς αὐτό, θὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξαναβγῇ ἀπ' τὸ θάθος τοῦ λάκκου:

Ὁμως ὄχι. Ὁ ὑπέροχος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν πνίγεται ποτὲ σὲ μιὰ κουταλιά νερό, ὅπως λένε. "Εξυπνος καθὼς εἶναι, ἔχει μυαλὸ ποὺ γεννάει πάντα τίς πιὸ μαματουργές ἰδέες.

Καὶ νά: Ἀπὸ κάτω ποὺ βρίσκεται, φωνάζει μὲ κέφι στὴν ἀπελπισμένη συντρόφισσά του:

—Μὴ στεναχωριέσαι, Τζέιν. Ἐποῦ δὲν ὑπάρχει πουθενὰ χορτόσχοινο, θὰ βγῶ ἔξω μὲ κᾶτι ἄλλο. Περίμενε καὶ θὰ δῆς...

Κι ἀμέσως κάνει κᾶτι ἔξωφρενικό! Κᾶτι ἀπίστευτο!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ἀπὸ τὸ τεύχος ἀρ. 97 ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη, τὸ θρυλικὸ περιοδικὸ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ

Ἡ ἐξωτερικὴ πολύχρωμη εἰκόνα καταλαμβάνει ὁλόκληρὴ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐξωφύλλου. Καὶ ὁ τίτλος του εἶναι κάπως διαφορετικὸς σὲ σχῆμα.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

τὸ πρῶτο τεύχος τῆς νέας σειρᾶς τοῦ «Γκαούρ—Ταρζάν» ποὺ θὰ ἔχῃ τὸν ἀριθμὸ 97, καὶ τίτλο :

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ.

Π Ο Τ Ε Σ Α Σ

δὲν ἔχετε διαβάσει περιπέτεια Ζούγκλας πιδὸ παράξενη, πιδὸ μυστηριώδη, πιδὸ συναρπαστικὴ!

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσῃ !

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ”

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — Ἀθήναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν’ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 96

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

Η ΒΟΜΒΑ ΕΣΚΑΣΕ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1961

θα κυκλοφορήση σ' όλα τα Περίπτερα δ

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

- 'Ο 'Ηρωας που θα καταπλήξει τα 'Ελληνό-
πουλα !
- 'Ο 'Ηρωας με τις 100 μορφές !
- 'Ο 'Ηρωας — Φάντασμα !

'Ο ΑΡΗΣ ! Το 'Ελληνόπουλο με τ' ατσαλένια μπρά
τσα και την ατρόμητη καρδιά.

'Η ΔΑΝΑΗ ! 'Η 'Ελληνοπούλα με την υπέροχη όμορ
φια και την περήφανη ψυχή.

'Ο ΦΑΝΤΕΚΕΣ ! 'Ο πρωταθλητής της Σαχλαμάρας !
'Ο θρυλικός Φιγᾶς, Τεμπέλης κ' ἔξυπνος.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ Ο

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,"

το ΘΑΥΜΑ τῶν ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δόκλωση την Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΙΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694